

Universitätsbibliothek Wuppertal

Lukianu Hapanta

Lucianus <Samosatensis>

Basileae, 1619

Symposium vel Lapithæ

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-1546](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-1546)

tamq̄: diuersis: tamen aliquot reperi, qui dicerent esse premendum, quòd liberius ac velut ἐξ ἀμάξης philosophorū omne genus laceret. At mihi videtur iustius esse stomachandum in huius seculi mores, quo videmus Philosophorum scholas multò perilius etiam inter se dissidere, nec minùs atrociter digladiari: tum inter sectarum professores nihilominus cruentam esse pugnam, quàm in eo conuiuio fuisse Lucianus vel finxit, vel retulit. Hunc igitur libellum, quoniam fortè ἀδίσποτον reperi, & tamen patrono videbatur egere, Eutychio dicauit. Bene vale, καὶ ἀνύχῃ, vt planè sis quod dicitis. Antuerpiæ. An. M. D. XVII.

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a SYMPOSIUM.] Conuiuium, b Lapihæ.] Thesaliæ populè, si foriaste dicti à Deucalionis & Pyrrha iactis lapidibus. Vnde versiculus;

Ἐκ δὲ λίθων ἐγένοντο βροτοὶ, λαοὶ δὲ καλεῶνται. λῆς, idem quod λίθ. hinc λαός, & foriaste λαπιθης. Virg. I. Georg.

Deucalion vacuum lapides iactauit in orbem,
Vnde homines nati, durum genus, &c.

Narratur ab Ouid. lib. 12. Metamorph. quomodo à Lapithis Centauri in nuptiis Pirrhoi, & Hippodames profugati fuerunt, cum vino & libidine iam æstuantibus. sponsæ & reliquis faminis vim inferre aggressi essent.

ARGUMENTVM.

Rvsum depingit hoc loco philosophorum mores & vitam Lucianus, atq; illa quæ fictionibus ac fabulis alibi de illis prodidit, hic nunc exemplo ac vero facto comprobat. Est autem historica quædam rei gestæ commemoratio, qua exponit quo pacto diuersarum
yyyy profes-

professionum Philosophi aliquot ab Aristaneto ad cœ-
 nam & nuptiarum celebritatem vocati, posteaquã vino
 incaluere, pro secta quisq; sua inter se verbis primò cõ-
 tenderint, mox ad manus quoque & ad vulnera vene-
 rint, adeò vt saucij nonnulli ac mutilati è conuiuiò a-
 sportati fuerint. Rursum autem ex alijs qui vocati nõ fue-
 rant, quidam, Cynicus videlicet, vltiò veniens, cœnati-
 bus sese obtruserint, magna præsentia & imprudẽtiẽ suę
 importunitate. Alius autem per literas cum Aristaneto
 exposulãrit, tragicè propè in eum debacchatus, quòd
 præteritus, & cæteris postpositus fuisset. Ex quo appa-
 ret, isthud hominum genus quod foris virtutẽ prædicat,
 & specie religionis in se vulgi ora cõuertit, nõ hæc grate
 modò (quod tamen grauissimũ est, quando & Christia-
 nos esse pleriq; se, & alijs vitæ morumq; honestate præ-
 ire profitentur) verũm olim quoq; eadem simulatione,
 iisdemq; præstigijs vsos esse, nimirum vt verbis quidem
 multa de pietate, de officijs, de vera viuendi ratione ia-
 citarent: cæterum ipsa à virtute ac honestate omni
 quàm longissimè abessent, libidini & gulæ & cæteris vi-
 tijs turpissimè interim seruientes. Et accidere sanè etiam
 nostra memoria huiusmodi quædam exempla, cõuiuiò
 huic non admodum dissimilia, vbi isti in speciem grauissi-
 mi sanctissimiq; viri, vel pro leuibus ac puerilibus re-
 bus acerbissimas sæpenuerò contentiones incepere:
 vel quia alicubi præteriti atq; neglecti viderentur, gra-
 uissima odia exercuere: vt non immeritò quispiã credi-
 derit, philosophos illos veteres (quanquã indignũ ad-
 eò est, tam venerabile nomen in tam turpibus personis
 hætere) in nostræ ætatis homines quosdã immigrasse.
 Vsque adeò nostri isti à veteribus non alia re, quàm solo
 titulo ac nomine differunt. Cæterum tamen si hæc omnia
 cum summa festiuitate pro ingenio atq; facundia sua
 tractet Lucianus: interim tamen seridò quoq; ac verè i-
 dem monet, nullum esse precium operæ, si quis disci-
 plinas omnes perdisceat, nisi simul & vitæ rationes ad id
 quod optimum est, accommodet, eosq; illos qui solos
 libros

libros spectant, quiq; solitudine ac cura quam illi as-
ferunt, perpetuò tenentur, à recta ratione, bonisq; insti-
tutis ferme abduci, &c. Inscríbítur autem dialogus hic
CONVIVIUM, vel LAPITHÆ, quorum prior titu-
lus ab argumento & re ipsa sumptus est: alter à colla-
tione, quòd hic Philosophi, ita à Poëtis Lapithæ &
Centauri in nuptijs Pirithoi inter se funesto certamine
congressi quoque feruntur.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ

Λυκίῳ.

Οικίλῳ,
ᾧ Λυκίῳ,
Ἐγρεθλίῳ
φασί γα-
ρ ἄνδρ. ὁ
μὴ χθίς,

ἐν Αἰσαυίτῳ, παρὰ τὸ Διά-
πνον, καὶ τινὰς φιλοσόφους
λόγος ἀρῆσαι, καὶ ἐπεὶ ὁ σμι-
γρὰν συστῶκα ἐπ' αὐτοῖς, ἃ δὲ
μὴ ψάλλετο Χρῆν, καὶ ἀκρι-
βοῦντάων περὶ ἡρώων τὸ
πρῶμα, καὶ τὴν ὁμοίαν ἰσ-
χυρῶν τῶν σωσίων. Λυ.
καὶ πόθρ, ᾧ Φίλῳ, ἠπίστατο
Χαρίν, τῶν τῶν οὐδ' ἴσως
ἀπὸν μὲθ' ἡμῶν. Φί. Διο.
νίος ἐπεὶ ἴαπερ ἀνδρῶν Διο-
νίῳ, καὶ αὐτὸς οἶμαι, τῶν
σωδῶντων ἴω. Λυ. καὶ μὴ
να, ὁ

ē conviuarum numero fuit opinor. LVC. Fuit maxi-

PHILON; LV-

cianus.

Quāquā
dā ὁ ὁ ὁ
riā dispu-
tationem,
Luciane,
vobis fuis

set narrat super cenam apud
Aristanetū: tū philosophicos
quosdā sermones dictos, ac
super his summā contentio-
nē exortam fuisse: quòd nō
mentū est Charinū, etiā
ad vulnera vsq; rem proces-
siffe: deniq; sanguine consti-
ctum fuisse: dirempit. LVC.
Atqui undenam, Philon, istā
refeciit Charinus? neque e-
nim is nobiscum aderat in cō-
uiuio. PHILE' Dionisio
medico aiebat audisse sese:
porrò Dionicius etiā ipse
γγγγ 2 μέ

λά, οὐ μὲν ἐξ ἀρχῆς γε ἔδ' αὐ
 τὸς ἅπασιν πρὸς γένετο, ἀλλ' ὅτε
 ψέ, μισοσύνης σχεδὸν ἦδ' αὖ τῆς
 μάχης, ἐπίση' ὀλίγοι πὲ τῶν
 τραυμάτων. ὡς θουμάσω, ἔ
 τι θεῖς ἀπ' ἰδύατο, μὴ
 παρακολεθῆς ἐκείνοις, ἀφ'
 ἄρ' ἀρξαμένης τὸ ἄμα ἐτε-
 λώτησιν αὐτοῖς ἡ φιλοφιλία.
 Φί, τοιγαυθρ, ὦ Λυκίον, καὶ ὁ
 Χαρίν ὅ αὐτὸς, ἡ βουλομένη
 Τάληθ' ἀκούσαι ἢ ὅπως ἰπράχ-
 θη ἔκαστε, πρὸς σὲ ἡμᾶς ἡκαστὸν
 ἐκίλονε· καὶ τὸν Διονύσιον γὰρ
 αὐτὸν ἠεῖον, ὡς αὐτὸς μὲν οὐ
 παραχρῆστον ἅπασιν, σὲ δὲ ἄ-
 κειβῶς εἰδύσαι τὰ γένημι-
 να, καὶ τὸς λόγους αὐτὸς ἀπ-
 μνημονούσαι, ἄτε μὴ πρὸς γὰρ
 τ' τοιούτων, ἀλλ' ἵερ' σπουδῆ ἀε-
 κροσάμενον. ὡς δὲ ἄρ' φθάνοις
 ἐστὸν ἡμᾶς ἡδύσω τὰ ἄνω
 ἐστίασιν, ἢ σὲ δὲ ἄρ' τις ἡ-
 δίων ἔμοι γε, καὶ μάστιξ, ὅσῳ
 ὑφ' ὄσῳ, ἐν ἡρώων ἢ ἀναμω-
 τῆ,

me: verum ne is quidem ab
 initio rebus omnibus fuit
 praesens, sed serius aduene-
 rat, media ferme pugna,
 pauloq̄ ante vulnera. Pro-
 inde demiror si quid comper-
 ti certive referre potuit, qui
 non ordine spectarit illa vn-
 de inter illos nata lis, postea
 ad sanguinem vsque deducta
 est. PHIL. Proinde, Luc-
 ciane, Charinus etiam ipse,
 si rem comperitius vellem
 cognoscere, & quo singula
 modo sint gesta, doceri, te
 adirem iussit. nam Dion-
 cum etiam ipsum fassum fu-
 isse, ne se quidem tui nego-
 cio praesentem adfuisse: te
 verò, quicquid esset actum,
 id omne comperitò certò que
 scire: tum etiam quæ dicta
 inter illos fuerint, memi-
 nisse: quippe qui eiusmodi
 non obiter neque neglectim
 audire, sed per ocium atque
 attentè auscultare sis soli-

tus. ^b Proinde nunquam effugies, quin nos hoc suavisimo
 accipias epulo: quo mihi quidem haud scio an vllum posse
 fit accidere iucundius: praesertim quod sobrii per ocium
 tuò ac citra sanguinem, ^c extráq̄ teli, quod aiunt, iactum
 consili.

τι, ἔξο βέλτε ἐστιασόμεθα, ἔτι
 γέροντων ἰπαρόντων τι πα-
 ρὰ τὸ δᾶπνον, ἔτι νεοί, ἀπὸ
 τι, ὅθεν κίετα ἰχθῶν, ἰπὸ τῶ
 ἀκράτος περαθῆναι, καὶ πρᾶ-
 ξαι. Λυ. νιανικώτερα ἑμᾶς,
 ἢ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφίρηνται
 τα πὲς τοὺς πολλῶς, καὶ ἰπε-
 ξισία διηγεμῶς πράγματα
 ἐν οἴνῳ καὶ μίθῃ γινώμμεθα,
 διον λάθλο ποικίλα αὐτῶ,
 ἢ νομίσειν ἐκείνα πάντα θεοῦ.
 ἔργα τῷ Διόνυσῳ εἶναι, ὅς οὐκ
 οἶδ' ἔτινα τῶν αὐτῶ ὄργιστον
 ἀνέστην, καὶ ἀβελχάντων πε-
 ρᾶσθαι. ὅρα δ' ἂν, μὴ κακούθων
 πινῶν ἀνθρώπων ἢ, τὸ ἀκε-
 βῶς τὰ τοιαῦτα ἐξίτασθαι, ἀ-
 καλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ
 καταλιπόντας ἀπαμώπει-
 ὄντι μὴ γὰρ, φησι καὶ ὁ
 ποιητικὸς λόγος, μὴ ἀμῶνα
 συμπόταν ἢ οὐδ' ὁ Διόνυσος
 ὄρθως ἰποίησι πὲς τ' Ἐαρινον
 αὐτὰ ἐξαγορεύει, καὶ ποικίλῳ
 τῶν ἰαποκρασίαν κατασκε-
 δάσας, ἀνθρώπων ἐπιλοσόφω
 ἐνὶ
 morem compotorem. Ne à Dionico quidem rectè factum,
 qui hæc apud Carinum effuiverit, immodicamque &
 pridianam disiparè temulentiam hominum philosopho-

constituti, sumus epulaturis
 Sive fenes aliquid
 Super cœnam sunt de-
 bacchati,
 Sive etiam iuvenes
 à mero compulsi sunt, quæ
 neuiquam faserat, tum di-
 cere, tum facere. LVC.
 Iuuenilius tu quidem Phi-
 lon, atque inconsultius hæc
 nos iubes in vulgus efferre,
 eaque referre quæ inter po-
 cula ab ebrjjs sunt acta,
 quum hæc magis oporteat
 obliuioni tradere, eaque o-
 mnia Baccho deo, velue
 auctori imputare, qui qui-
 dem haud scio ad quenquam
 suis non afflatum Orgijs,
 & Bachanalium Exper-
 tem præterierit. Proinde
 vide ne hominis sit parum
 benè morati, eiusmodi ad
 amussim exquirere, quæ re-
 cius erat in conuiuio reli-
 quisse, atque ita discedere.
 Siquidem e odi (sicut ins-
 quit versus Poëticus) me-
 r

ἀπ' ἐκένό μοι πρῶτον ἄσαι,
 τῷ πατρὶ τῷ Ζηνῶνι, ὁ θεὸς αἰ
 νητ' ἀγόμεν' ἡρώεσσα ἔ
 σία ὑμᾶς; Λυ. ἔκ, ἀπὸ τῶν
 θυγατέρων ἐξεδίδε αὐτὸς τῶν
 Κλειανθίδων Ἐυκλείτου ἔλα
 βασιν, ὡς φιλοσοφουῦντι. Φί.
 παραλάφ' ἢ Δία μαρκεῖω,
 ἀπαλαῖ γ' ἢ μὴ ἔτι, καὶ ἢ πάντων
 λατ' ἄρα γάμων. Λυ. ἀπ'
 ἔκ ἄρα ἀπορ' ἐπιγ' ἀδρότ' ἄρα,
 εἰ μοι, τὸ δ' ἢ λόσιον τι εἴ
 δοκῶσα, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν
 ὁρμήσθον, ἔτι δ' ἢ μέγρον ὄντα
 πλεῖστον ὡς Ἐυκλείτου, πρὸς ἢ
 νυμφίον ἐξ ἀπάντων. Φί. οὐ
 μικρὰν λήξας αἰτίαν, τὸ πλε
 τῆρ' ἢ Ἐυκλείτου. ἀτὰρ, ὡς Λυκί
 νη, τίνων οἱ λεπνῶν τῶν ἔκ' ἄρα;
 Λυ. τὸς ἢ ἄλλων τι ἄρ' ὡς λή
 ροιμι; οἱ δ' ἄρ' φιλοσοφίας καὶ
 λόγων, οὐσπερ ἐθέλει, οἱ μοι,
 ἀκῶσαι μέγιστα, Ζηνὸς θεοῦ ἢ
 ὁ πρὸς ὄντως, ὁ ἄρ' ἢ ἄρα, καὶ
 Ζηνὸς αὐτῷ Δίφιλ' ὡς, ὁ Λαβύ
 ρου ὡς ἐπίκλυ, Διδάσκωνος
 ὡρ

sponde loco: Aristaneus nū
 filio Zenoni dabat uxorem,
 atque ita in nuptijs eius vos
 accepit? LVC. Non, imò
 filiam suam elocavit Clean
 thidem, idē; Eucrii nume
 mularij filio, qui philosof
 phia dat operam. PHIL.
 Formoso admodum per Io
 uem adolescentulo: tamen s
 tenero adhuc, ὡς uxoris
 rei non admodum maturo.
 LVC. Verum: at non in
 ueniebat, opinor, alterū ge
 nerum magis idoneum. Hūc
 igitur, qui tum modestus vi
 deretur, tum ad philosophia
 studium propensus, prae
 terea autem vnicius Eucrii
 diuitis, ex omnibus delegit
 filia suae maritum. PHIL.
 Causam neutiquam leuem
 dixisti, nempe quia diues sit
 Eucrius. Verum heus, Lu
 ciane, quinam erant conui
 uae? LVC. Reliquos illos
 quorsum attinuerit tibi re
 censere? Verum ē Philoso
 phorum numero, ac literatorum,
 quos potissimum opi
 nor audire cupis, Zenothemis erat,
 senex ille Stoicus, ὡ
 ηaque cum hoc Diphilus, cui
 cognomen Labyrinthus: ὡ
 γγγγ 4 hic

ὁρ οὐτ' ἄρ' Αἰσακίτης, ἢ Ἐ
 τῶ Ζεύων. τῶν δ' ἀπ' τοῦ
 πειρατῆ Κλεόδημου, οἷοθα
 τὸν σομικρον, τὸν ῥιλιζητικόν
 ξίφ' αὐτ' οἱ μαθητὰι ἢ ἑορ
 πίδα καλῶσιν, ἀπὸ ἢ ὁ Επισ
 κέρης Ἐρωων παρῶν. ἢ ἄ
 σιλοθῶσα γὰρ αὐτὸν ἄνθρ' ἔχει.
 βλεπόντων οἱ Ἐταῖκοι, ἢ ἀπὸ σφί
 φονῶ, καὶ δῖοι ἢ ἔρ. ὡσπερ
 τινα παραλοῖαν καὶ ἰναγῆ
 μιν πτόμα. οὐδὲ μὲν Αἰ
 σακίτης αὐτὸν ἔλεον, καὶ σωκρά
 θης ὄντων, παρακίκλωτο ἐπὶ
 δῆπνον, ἢ ξίφ' αὐτοῦ ὁ γραμ
 ματικὸς Ἰσηαῖος, καὶ ὁ ῥήτωρ
 Διονυσόδωρος. ἔπειτα δ' ἔνυμνος
 ἔλεον τὸν Χαρίαν, ἰαυρὸν Πλα
 τוניκὸν σωκράτην. διδάσκον
 τ' αὐτ' ἄρ, σιμὸς τις ἰδέων,
 καὶ θεοπροπίης, καὶ πολλὰ τὰ
 ἑοσμορῆσι φάσεων τῶν πρὸ
 σώπων ἑανόνα γοῦν οἱ ἄπο οἱ
 ὀνομάσασιν αὐτὸν, ἄς τινὲς ὄρ
 θόγητα ἢ γνῶμης ἀρβλίον
 τῶν. καὶ ἐπὶ ἀπὸ πρῆλθον, ἢ ἔξα
visu

hoc quidem quod esset Ze
 noni Aristaneti filio praece
 ptor. Deinde Peripatetica
 factionis Cleodemus : nosii
 hominem, nempe diacem
 illum & argutum, atque ad
 refellendum instructum. Di
 scipuli gladium ac bipennem
 nominant. Quin & Hermon
 aderat Epicureus. Verum
 hunc, quum ingrederetur,
 Stoici toruis obiebantur o
 culis, & auersabantur, pa
 lamq; perinde quasi patri
 cidam quempiam atque im
 pium ac funestum detesta
 bantur. Et hi quidem tan
 quam Aristaneti ipsius ami
 ci familiaresque fuerant ad
 eorum vocati, quos comis
 tabatur & Istius gramma
 ticus, & Dionysidorus rhe
 thor. Iam verò propter spon
 sum Cheream unà cum illo
 ad conuiuium accesserat Ion
 ille Platonius, quod is iuue
 ni praeceptor esset vir vene
 randus aspectu, ac maiestatis

quiddam praefereens, multumq; dignitatis ipso ostendens ore:
 unde nonnulli propter animi constantiam ac rectitudinem,
 regulam illum appellant. Huic simul ut ingrediebatur, as
 surgebant

νισαντο πάντων αὐτῶν, καὶ ἔδινε
 ξηνοῦτο, ὡς τινα τῶν λευκώ-
 νων, ἢ ὅλος, θεῶν ἐπιδημία τὸ
 πρᾶγμα λῶν, τῶν ὁ θαυμασὸς
 συμπαράρ. Διον ἢ ἡδὴ κατὰ
 κλίμαται, ἀποδυτοῦν σχεδὸν
 παρόντων, ἐν δεξιᾷ ἢ ἰσίου-
 των, αὐ γυναικῶν ὄλοντο ἢ κλι-
 τήρα ἡκῆνον ἐπέλαβον, ὅτι ὁ
 κίχαι ὄσαι, ἢ ἐν αὐτῶν ἢ νύμ-
 φη, πάντων ἀκείων ἐγκλιαν-
 μύνη, ἢ τὸ γυναικῶν περι-
 χουμένη ἐν δὲ τὸν ἀντίθυρον ἢ
 ἀπὸ πηλῶν, ὡς ἔκαστος ἄ-
 ξιας ἔχει κατ' ἀντικρὺ δὲ τῶν
 γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὐκεί-
 τος, ἔτα ὁ Αἰσαίνης. ἔτα
 ἐνδοιάστῳ, πότερον καὶ πρό-
 τρον Ζηνοθέμιον ἢ Στωϊκόν,
 ἢ τὸ γέροντα, ἢ Ερμῆνα τὸν
 ἐπικούραον, ἢ ἐκείνους ἢ λῶ-
 τῶν ἀνδρῶν καὶ γῶν τοῦ
 πρώτου ἐν τῇ πόλει. ἀλλὰ ὁ
 Ζηνοθέμιος τῶν ἀπείρων ἰαν-
 σῶν ἢ γὰρ μετ' αὐτοῖς, ὁ Αἰ-
 σαίνης δούτιρον ἄξιας Ερ-
 μῶν.

quippe senem: an Hermonem Epicureum: nam hic erat Ca-
 storis ac Pollucis sacerdos: tum autem nobilissima inter ci-
 ves familia. Verum eam hesitationem sustulit Zenothemis:
 Sime, inquit, Aristanete, minoris ducis Hermone, viro

surgebant omnes ac veluti
 præcipuum quædam ac pri-
 marium hominem comiter
 atque officiosè exceperunt:
 aded ut planè numen ali-
 quod aduenire videretur,
 cum adesset Ion admiran-
 dus ille. Tandem verò cum
 iam omnes fermè coniuuæ
 præsentès essent, tempus erat
 ut discumberetur. Itaque
 ad dextram ingressus, tot
 tam illam spondam mu-
 lieres (erant autem com-
 plures) occupabant. Inter
 quas erat ὁ sponsa summo
 studio culta, hinc atq; hinc
 stipata foeminis. Porro ex
 aduerso ostij altera turba,
 pro cuiusque dignitate lo-
 cis distribuitis. Porro eregio-
 nè mulierum primo loco ac-
 cumbebat Eucritus, secundo
 Aristanetus. Sub hæc ambi-
 gi captum, piru altero prio-
 rem oporteret accumbere,
 Zenothemimne Stoicum,

yyyy s vide.

μων ὅ, τὸν τὸ ἀνδρὸς, ἵνα
 μηδὲν ἄλλο λατὸν εἶπω, ἔπει-
 κέραι, ἄπαμι, ὄνορ ὅτι τὸ συμ-
 πόσιον καταλιπὼν καὶ ἄμα
 τὸν πᾶσιλα ἐκώλεα, καὶ ἐξίοντι
 ἐώκα, καὶ ὁ Βερμων, ἔχε μὲν, ὁ
 Ζῴωθεμι, τὰ πρῶτα, ἔφη. ἄ-
 τὰρ εἴ μὴ μηδὲν τι ἔτθον, ἵπῃ
 γ' ὄντι ἄνεξιπώδα λατὸς εἶ-
 λων εἴ μὴ τὸ Ἐπικύρου πᾶν λατ-
 ταπρόρηκας. ἔχλα ὅ, ἴδ' ὅ-
 ὅς ὁ Ζῴωθεμις, Ἐπικύρου ἱε-
 ρεία, καὶ ἄμα ἡγῶν, καὶ ἡλι-
 θεῶν, καὶ μὲν ἄντ' ὅμοιος ὁ Βρ-
 μων, ἔτα Κλεόδημος ἡ πρῆτα
 τυγικός, ἔτα ὁ Ἴων, καὶ ἄν' ἐς
 κᾶνον ὁ νυμφί ὅ, ἔτ' ἐγὼ καὶ
 παρ' ἐμὶ ὁ Δίφιος, καὶ ἄν' ἄντ'
 Ζῴωθ' ὁ μαθητὴς, ἔτα ὁ ῥή-
 τωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμ-
 ματικός Ἰστᾶ ὅ. Φί βαδῶν, ὁ
 Λυκίην, μισθῶν τι τὸ συμπό-
 σιον διηγῆ ὁ φῶν ἔτ' ἡνείσωρ
 ἀνδρῶν. καὶ ἔγωγε τὸν Αἰσά-
 θεῶν ἰπαινῶ ὅτι τῶ ἀντ' αὐ-
 τάτων ἰορτῶν ἄγων, τὸς σο-
 φωτάτ

videlicet esto, ut ne quid ali-
 lud mali dicam, Epicureo,
 discedo, totumq; conuiuium
 vobis relinquo. Et puerum
 protinus aduocat, discede a
 re parans. Tum Hermon:
 Imò habeto, inquit, tibi
 priores partes, Zenothemi.
 Quamquam etiam si mihi
 aliud, vel hoc nomine par-
 erat mihi concedi, quod
 sacerdos sim, ut planè con-
 temnas Epicurum. Rideo,
 inquit Zenothemis, sacera-
 dotem Epicureum. Simul-
 que cum dieo accumbes-
 bat. Post hunc Hermon.
 Deinde Cleodemus Peri-
 pateicus: ponè hunc Ion,
 proxime hunc sponsus, post-
 eum ego, iuxta me Diphis-
 lus, huic asidebat Zenon
 discipulus, postremò rhe-
 tor Dionysidorus cum Istieo
 grammatico. PHIL. Πα-
 πᾶ, Luciane, Musarum con-
 uentum quendam mihi nara-
 ras fuisse istud conuiuium,

quippe plurimis sapientibus ac doctis viris refertum. Es-
 go verò laudo Aristænetum, qui quum optatissimam
 illam ac splendidissimam solennitatem celebraret, præ-
 ceteris

ζουτός μοι ἴδανος, πολὺ πρό-
 τρον αὐτὰ ἐκ πειρασῆς ἰω-
 ρακῶς. ἅμα δὲ ταῦτα ὁ Κλέος
 Δημῶ ἀρίκτα, καὶ ἰπασίως
 σφρὸν ὁ λιωπὸς Ἀλκιδάμας ἄ-
 κλητος, κἄνεο τὸ λοιπὸν ἐπιχά-
 ευσ τισάμβρος, τὸν Μενέλαον
 αὐτόματῶν ἤκουσα. τοῖς μὲν ἔν
 ποδοῖς ἀναίσχυντα ἰδέσθαι
 πειποιήσθαι, καὶ ἀπέκρουσεν τὰ
 περὶ χροτάζα· ὁ μὲν τὸ ἀφρα-
 νος Μενέλαος ὁ δὲ

Ἄλλ' ἐν Ἀργείῃ Ἀγαμέμ-
 νωνι λῶδανθ θυμῶ.

καὶ ἄλλα πρὸς τὸν λιωπὸν ὄσο-
 χα. τὸ χαεῖν γὰρ ἵπποδονορδον.
 τῶν εἰς μὲν τοῖς τὸ φανερόν ἐς
 δὲ εἰς ἴσημα δὲ γὰρ ἰδεδόκιδ-
 ῶν γὰρ τὸ Ἀλκιδάμαντα, βόλω
 ἀτιχρῶς ὄντα, καὶ ἰρακτικῶ-
 τατῶν λιωπῶν ἀπάντων, παρ
 ὃ καὶ ἀμείνων ἰδέσθαι, καὶ πο-
 βδῶτα τῶν λῶδανθων. ὃ δὲ Ἀ-
 εισάνει τῶν ἰπασίως αὐτὸν,
 ἐκείλων θρόνον τινα λαθόντα,
 καθί.

Alcідамантѣ, вѣпотѣ конуісіаторѣм егѣрегіум, ѡnumq; ἐ Cy-
 nicіs omnibus clamosissimum : qua quidem re adeo visus est
 reliquis antecellere, ut nulli non esset formidandus. At Ari-
 stianetus collaudatum illum quod inuocatus aduenisset, insit
 accepta

verò nihil Ione monstratore
 opus erat : quippe qui hæc
 multò ante limis iam oculis
 prauideram. Hæc simulat-
 que dixisset Cleodemus, ir-
 ruit in conuiuium & Als-
 cidamus Cynicus : atque is
 quidem inuocatus, vulga-
 tum illud festiuitatis gras-
 tia presatus de Menelao,
 qui vltro ad fratris conui-
 uium accessisset. Itaque plea-
 risq; turpiter atq; impuden-
 ter visus est fecisse : & quod
 cuiq; tum forte in mentem
 veniebat, in eum torquebant :
 alius illud :

Insanus Menelæus —
 Alius rursum,

Verùm Agamemnoniæ
 menti non ista placebant.
 Ad hæc alia quæ pro tem-
 pore falsè lepidèq; dici po-
 terant, in eum obmurmura-
 bant. Nam palàm nullus
 audebat quicquam dicere,
 propterea quòd metuere

ἡαδίσθου παρὰ Ἰστιάου τῆς
 Διονυσίου δαορ. ὁ δὲ ἄπαξι,
 φησι, γυαυκῶν λέγεις ἢ μαρ
 θακόν, ἐπιθρόνῳ καθίσθῃ ἢ
 σὺ μὲν δὲ, ὡς περ ὑμῶν, ἐπι
 ματαυῆς τὰ ὅλης ἀνῆς μικρῶ
 δὲ ὑπὸ ἰοὶ καθάκει μὲν οἱ ἐστῶ
 δι, πορφυείδας ἐποδὲ βλημῆ.
 νοι. ἐγὼ δὲ ἐκτὸν ὄρθου ἀδλω
 δαπνύσομαι, ἐμωρεπατῶν
 ἅμα τῷ συμποσίῳ, εἰ δὲ καὶ
 ἡάμοιμι, χαμῶ καὶ τὸν πρῆ
 βονα ἐποδὲ βλημῆ, ἡείσο
 μα ἐπ' ἀγκῶν, ὄσον τὸν Ἡρα
 κλῆα γράφουσι, ὅτως, ἔφη, γι
 γνῶθῃ, ὁ Αἰεταῦνος, εἰ τοι ἦ
 Διομ. καὶ τὸ ἀπὸ τέτου, ἐν λυ
 κλῶ περὶ ἡὸν ὁ Αἰεταῦνος
 ἰδέσθῃ, ὡς περ οἱ Σκύθαι,
 πῶς τῶ ἀφθονοτέρῳ νομῶ
 μὲν ἡαυτῶν ἄμφορ, ἢ τοῖς περὶ
 φέρουσι τὰ ὄψα συμπενοσῶν.
 καὶ μὲν τοι ἢ σιγῆ μὲν, ἐνερ
 γὸς λῶ, ἀρετῆς πῆρι ἢ καρίας
 μὲν ἄνδρ' ἀρετῶν, ἢ ἐς τὸν χυ
 σὸν καὶ τὸν ἄρ' ὑποσφρασκῶ
 πῶν. ἡρώτα γοῦν τὸν Αἰε
 ταῦνον, τί βύβουλα αὐτῷ αἰ
 ἴσομαι.

iamque Aristanctum percontabatur, quidnam sibi vellent

tam

accepta sella iuxta Istitium
 ac Dionysidorum accumbe
 re. At ille: Apage, inquis, mi
 liebre quiddam ac molle di
 cis, vii in scamno aut sella
 fedeam, quemadmodum faci
 citis vos, mollibus in stratis
 penē supini recumbētes, pura
 pura suffuli. Quin ego tibi
 vel stans cœnauero, in ipso
 interim cœniuium etiam obam
 bulans. Quod si de fatigatus
 fuero, tum humi substrato
 pallio, cubito innixus cubue
 ro: qualem videlicet Hercu
 lem pingunt. Ita fiat, inquit
 Aristanctus, siquidem isthuc
 mauiis. Sub hac Alcidas
 mas in orbem conuiuium lu
 strans, cœnabat, Scytharum
 ritu ad vberiora pascua sub
 inde sese transferens, vnaq̄
 cum his qui inferebant edu
 lia, circumiens atque obam
 bulans. Atq; interim tamen
 dum cibum caperet, hauda
 quaquā negotio vacabat, de
 virtute obiter, de vitio disse
 rens, tum in aurum atque ara
 gentum dicteria iaculans:

ἑσπῶται καὶ τηλικαῦται λι-
 δικῶν, τῶν λεθαριῶν ἴσα δι-
 ναμύων. ἀπ' ἑκῆνον μὲν ἔ-
 σθη Αἰγνοχλοῦτα ἵππουσιν ἰς
 τὸ παρὲρ Αἰσακιντῶ, τῶ
 παρὰ νάσας, ὠμυγίθη σὺν-
 φων δολῶν αὐτῶ, ἰσρότφον
 ἰχθῆαντα. καὶ ἰδὲ καὶ αἰετα ἰπ-
 νουήσας ἔκ ἀθῶς ὄσων κα-
 πῶν ἀρχῆν ὁ σὺνφῶ ἑκῆνος
 ἰνδὲ δόκα. λαβῶν δ' ἄμα ὁ
 Δακιδάμας, ἰσῆγοί μικρόν,
 καὶ ἰς τὸ δάφῶ καταβαλῶν
 ἰαυτὸν, ἑκατο ἑμίζυμι. ὡς
 πρὶ ἰππῆκα, πῆξας τ' ἀγνώ-
 να ὄρθον, ἔχων ἄμα τ' σὺνφον
 ἐν τῇ δειξῆ, οἷ ὁ παρὰ τῶ
 Φόλῳ Ηρακλῆς τὰ τ' γρα-
 φῶν δ' ἐκνυται ἡδὴ καὶ ἰς
 τὸς ἀκούς σωνχῶς πτεριβ-
 βῆτο ἢ ἠδλιξ, καὶ φηλοτησίῳ
 καὶ ὀμιλία, καὶ φῶτα ἑσικε-
 κόμισο. ἐν τῶστῶ δ' ἰχθὲ τὸν
 πρῆσῶτα τῶ Κλιόδ' ἡμῶ πᾶ-
 δια, οἰνοχόρον ὄντα ὠρῶσιν, ἰς
 θῶν ἑπομδ' ἰωντῶ (καὶ γρ, οἷ-
 μαι,

tam multa, tam magna pō-
 eula, quum non minus esus
 possent esse sicilia. Verum
 Aristaneus iam obiurban-
 tem, molestumque esse per-
 gentem, in praesens quidem
 compefcuit, nansiro in-
 nuens, ut ingentem calicem,
 infuso meracissimo vno, il-
 li porigeret. Atque id quā-
 dem visus est optimè exco-
 gitasse, nondum etiam in-
 telligens quantorum malo-
 rum is calix esset auctor fu-
 iurus. Hunc igitur ut acci-
 cepisset Alcidas, aliquan-
 tisper silentium agebat. ac
 solo sternens sese cubabat
 seminudus, quemadmodum
 facturum sese fuerat pol-
 licitus, cubito humi fixo in-
 nitens, simulque dextra scy-
 phum sustinens, qualem Her-
 culem apud Pholum pictō-
 res effingunt. Iam verò
 inter alios calix assidue circū-
 cumagebatur: tum inuitas
 iunculae ad bibendum
 &

& confabulationes oria, demum & lucerna illata. Interim e-
 go cum puerum qui iuxta Cleodemum adstabat (erat autem
 is pocillator egregie formosus) subridentem vidissem (nam,
 arbiwor,

μαι, καὶ ὅσα παρρηγὰ τῆς
 ἰσχυροῦς, ἀπὲρ, καὶ μάστιγα,
 ἢ τι πῆς τὸ ζλαφρυάτατον
 ἰπράχθῃ) μάλα ἡδὴ παρρηγ
 λαφωρ ὅ, τι καὶ μεδικωσῆι,
 καὶ μετὰ μικρὸν ὁ μὲν πεσὼν
 ἔσθ, ὡς ἀπληψόμην ὁ παρὰ
 τὸ Κλεοδήμον τὴν φιάλῃ, ὁ
 δὲ τὸν δὲ δεκτυλον ἀπέλθι-
 ψεν αὐτῷ, καὶ δραχμὰς δύο, οἰ-
 μω, σὺνανίδου μετὰ τῆς
 φιάλης. ὁ αὖτις δὲ πῆς μὲν τὸν
 δεκτυλον θλιβόμενον αὐθις
 ἱμεδίασεν, ὁ μὲν σὺν οἰδῆν,
 οἶμα, τὸ νόμισμα, ὡς τι μὴ
 διαμαρῆου, ψόφον αἰ δύο
 δραχμὰς παρρηγὸν ἰπράχθῃ
 σα καὶ ἰρυσία ἔμ ἀμφω μᾶ-
 λα ἔφωσ· ἡ ὄρον δὲ οἱ παλῆς
 οἶον, οὐ ἴνους αἶν τὰ νομισμα-
 τα, ἢ μὲν παρὸς ἀρυσμένον
 καὶ ἀπὸ βλημίνου, τὸ δὲ Κλεο-
 δήμου, καθ' ὃν ὁ ψόφος ἰπράχθῃ
 καὶ πεσοπισμένον τὴν ἀπὸ ῥῆι.
 ψη. ἡ μὲν ἡδὴ δὲ ἔσθ, καὶ πρὸ
 φθῆ τοῦτο, οὐ παρρηγὸν παρρηγ
 ἰδόν.

item, iuxta quem strepitus acciderat, sibi excidisse dissi-
 mularet. Verum ea res tum neglecta est, ac conniunter
 omissa, propterea quod id quod acciderat, non ita multi vi-
 dissent,

arbitror, quicquid obiter in-
 ter canandum obtigit, com-
 memorari oportere, maxi-
 me si quid sit elegantius ac
 scite factum) iam admodum
 autem observare cepti quid-
 nam rei rideret. Ac paulo
 post accedebat puer tanquam
 calicem à Cleodemo rece-
 pturus. At ille simul & di-
 gitum illius substringebat,
 & drachmas puo duas v-
 na cum calice iradebat. Por-
 ro puer ad substrictum di-
 gitum rursus aridebat, cæ-
 terum de pecunia, quum non
 sensisset opinor, eoque non
 reciperet, in terram dela-
 psis drachmis strepitus est
 concitatus, moxque ambo
 pariter rubore suffundeban-
 tur, idque ita palam, ut
 nemo non animadverteret.
 Ambigebatur igitur inter
 eos qui proxime sedebant,
 cuiusnam essent illi nummi,
 cum & puer negaret à se
 proiectos, & Cleodemus

item, iuxta quem strepitus acciderat, sibi excidisse dissi-
 mularet. Verum ea res tum neglecta est, ac conniunter
 omissa, propterea quod id quod acciderat, non ita multi vi-
 dissent,

ἰδόντων, πᾶσι μόνος, ὡς ἐμοὶ
 ἔδοξε, ἢ Ἀρσανίτου. μετήσθησε
 ἔπειτα τὸν πῶδα μικρὸν ὑστερον
 ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν, καὶ τῷ
 Κλεοδήμῳ τινὰ παρασιτώσα
 διέφωσε τῶν ἐξώρων ἡδὴ καὶ
 λιπυρῶν, ὁρῶκόμορον τινὰ ἢ
 ἰπποκόμορον. καὶ τότε μὲν ὅδε
 πως ἰσχυράκις, μεγάλης αἰ-
 σχώως αἴτιον τῷ Κλεοδήμῳ
 ἦν ὁ μόνος, ἃ ἔφη σφαιροῖται-
 ἔην αἰς ἅπαντας, ἀπὸ δὲ μὴ λα-
 τίσθη αὐτίκα, Ἀλεξίως πάντων ἢ
 Ἀρσανίτου πᾶσι παροῖταρ ἐ-
 νίγηται. ὁ ἑωκὶς δὲ Ἀλε-
 κιδάμας (ἐκτετακὸς ἦν ἡδὴ) πυ-
 θόρῳ, ἢ τῆς ἡραμονμύνης
 πᾶσι λαοῖσι, σιωπῶν πρᾶ-
 γμάς, μεγάλης τῆς φωνῆς, ἀπ-
 βλήσας αἰς τὰς γυναικας. πρᾶ-
 πίνωσι, ἔφη, ὃ Κλεοδήμῳ, Ἡρα-
 κλῆος ἀρχηγίτου, ὡς δὲ ἐγέλασε
 ἔην ἐπὶ τὸ τῷ ἅπαντων ἐγὼ
 λάτῃ, ἔφη, ὃ καθ' ἑμαῖα, ἃ
 τῆν ἡμῶν πρᾶξιον, ἐπὶ ἢ ἐμ-
 τίρῃ θῆς ἢ Ἡρακλῆος, καὶ μὴ
 εἴδ' ἀδύνατον, ὡς λέω μὴ λάτῃ
 παρ' ἐμοῦ τὸν σπουδον, ὅσως
 ὁ δὲ.

ne propinauerim? Imò illud scito opus est, nì scyphum
 à me

dissent, prater unum (ὃ
 mihi quidem visum est) Ar-
 ristaneum. Nam is paulò
 post puerum loco mouit,
 clanculum ablegans, & alij
 cuidam innuit vii Cleode-
 mo pocillator assisteret, via
 delictet ex exoletis illis ac
 robustis mulioni aut equiso-
 ni cuipiam. Ad hunc mo-
 dum ea res utinque abiit,
 summum alioqui allatura
 pudorem Cleodemo, siquis
 dem ad omnes permanisset,
 ac non protinus occupans
 Aristaneus eam sopisset,
 ciuilitè dextrèq; admodum
 inducta temulentia. Cete-
 rum Alcidas (iam enim
 potus erat) percõtatus quòd-
 nam esset nomen puella nu-
 benti, tum clara voce in-
 dicto silentio, simul & ad
 feminas conuerso vultu:
 Præbibo, inquit, tibi Cle-
 anthi, Herculis Arhege-
 tæ nomine. Sub hæc cum
 risissent omnes: Ridetis, in-
 qui, sacrilegi, quòd spon-
 se Herculis dei mei nomis

τοῖσι τὸ ἄν ὑὸς αὐτῆ γένοιτο,
 οἱ τὸ ἰχθ, ἀπειλῆ τὸ ἀναλῆ,
 ἐλάτρη τὸ κ τὴν γέμειο, τὸ
 σάμα ἵ δτω λατρερὸς, ἢ ἄμα
 πρὸ γέμειον ἰαυτὸν μάκρον,
 ἀχι πῆ τὸ αἰσχισον αὐδὲς ἰπὶ
 τὸ βὸς ἐχέλασσον οἱ συμπόται,
 ἢ ὅς ἀγανανῆσας ἰπανίτω,
 ἀμὺν ἢ παρὰ πορον βήκων,
 ἢ δὴ τὸ λῶ ἐπί τῃ ἐπὶ λῶ ἀ-
 ξαρ. τὰ χα δ' ἄν τιν τὸ λα-
 θητὸς ἢ βακλῆεια, εἰ μὴ κατὰ
 λαορὸν ἠδονκόμεισο πλανῆς
 ἀμυρῆς πῶς ἐν ἀπὸ δέψας,
 ἢ μῦρῆτος ἐχέτῃ, καὶ ἐκτὸς
 τὸ μῦ, καὶ ἐν πορῆς συμπε-
 εἰτῶν, ἢ οἱ πλῆστοι ἐμὲθρον ἢ.
 ἀχ ἢ βουῆς μῦς δὲ τὸ συμ-
 πόσιον, ὃ μῦ τὸ Διονυσόλο-
 ρος ὃ ῥύτωρ αὐτῶ. ῥύσας τινὰς
 ἐμ μῆρα δειξῆτα, καὶ ἐπηνεῖ.
 το πῶ τῶν λατόπιρ ἐφρεώ-
 τωρ οἰκτῶν. ὃ δ' ἰστῶ τὸ ὃ
 γραμματικὸς ἐρραψῶδῃ, ὅτε
 τὸ λατρερῶ τὸ, ἢ σιωφῆ-
 ρῶ τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου ἢ

Ἡοῖο=

conuivium. Nam τὸ Dionysidorus thethorem illic agens, ora-
 tiones quasdam pronuntiabat, laudabaturq; à ministris qui à
 tergo assistebant. Et Istius Grammaticus vicissim qui post
 illi accumbebat, versuum cætones quasdam recitabat, Pindari,

ζζζζ

Esiodi,

Ἡσιόδου καὶ Ἀνακρέοντος ὧς
 ἐξ ἀπάντων μίαν ὄψιδ' ἀπα-
 γαλοῖον ἀποϊκλήσθαι, μάστιγι
 δ' ἰκάνει, ὡς περ Περμαντιδῶ
 μῦθ' τὰ μέλλοντα:

Συὺ δ' ἴδαλον θινός. ἢ,

Βῆθα δ' ἄρ' οἰμωγῆ τε, καὶ
 ἀχωνῶν πλῆθ' ἀνδρῶν.

Ὁ Ζηνοθέμις δ' ἀντιγίνωσκε,
 παρὰ τῷ πωλίδι παῖδι κρι-
 πτόγραμμῶν τι βιβλίον ἑτα-
 ρηπόντων δ' ὀλίγων, ὡς περ
 εἴθεσι, τῶν παρακομιζόν-
 των τὰ ὄψα, μηχανώμενος
 Λεσάντι ὧ μὴδ' ἰκάνει
 ἀτιρητὴ τὸν ἰατρὸν εἶν', μη-
 δ' ἰατρὸν, ἰκλῶσαι τὸν γε-
 λωποῖον, ἀσκληθῆναι γὰρ
 πᾶν τι ἢ πρῶτον γέλοιον, ὡς
 εἶτι μέλλον οἱ συμπόται ἑτα-
 ρυθῆεν, καὶ παρῆλθ' ἄμορ-
 φός τις ἕξυρημῶν τῶν ἰα-
 τρῶν, ὀλίγας ἐπὶ τῇ ἰατρικῇ
 πρὶς ἑρθεῖς ἔχων οὗτος ὄρ-
 χήσατό τε, κατακλῶν ἑαυτὸν
 καὶ ἑταίρων, ὡς γέλοιον.
 τῆρ' ὧ

Moxq; ingressus deformis quidam, de-raso capite, pauculos
 capillos in vertice gestans, eoq; criste in morem erectos, hic
 saltabat, atque inter saltandum, quò maiorem concitaret ris-
 sum, rotatu sese circumagebat, distorquebatq;. Tum Cymbalo
 concussit

Hesiodi, & Anacreontis cap-
 mina simul contexens atque
 confarcinans: ita ut omni-
 bus unquam redderet cantis
 lenam, oppidoq; ridiculam,
 in primis autem illa, perin-
 de quasi vaticinans de his
 quæ postea acciderunt:

Commisere simul clypeos.
 Tum illud quoq;:

Tum verò clamorq; vi-
 rum luctusq; coortus.
 At verò Zenothemis libel-
 lulum quempiam minutis
 conscriptum luerulis, à pue-
 ro acceptum legebat. Verùm
 quum ij quorum partes erant
 e dulcia inferre, aliquantisper,
 ita ut solent, cessarent mora-
 renturq;: & Aristænetus se-
 dulò curans ne vel id intereà
 temporis aut ociosum esset,
 aut voluptatis expers, ac cert-
 situm intrò morionem iussit
 ridiculum aliquid vel dice-
 re, vel facere, quòd magis è-
 tiam exhilararetur consuetudine.

τῶν φανείη, καὶ ἀνάπαισι
 συγκροτῶν διεξήλθε, Αἴγυ-
 πτίσας τῆ φωνῆ καὶ τῆς
 εἰσοκλήσῃ ἐς τὸς παρούσας.
 οἱ μὲν οὖν ἀποιοι γέλωρ ὀπό-
 τισκαφθῆν, ἐπὶ δὲ καὶ αἱ
 τῶν Αἰκιδάμαντα ὁμοίον
 τὶ ἀπέφειψ, Μιλίτῶν λι-
 νίδιον πρῶτον αὐτῶν, ἀ-
 γνακτίσας ἐκείνῳ (καὶ πᾶ-
 δα δὲ δὴ τῶ φθόνῶν αὐ-
 τῶ ὄδου μῦντι, καὶ κατέχου-
 τι τὸ συμπόσιον) ἀπεφείψας
 τῶν τείων, πρὸ καλῆτο οἱ
 παγκρατίσας, εἰ δὲ μὴ, κα-
 θίσαν αὐτὸ ἐφῆ τῶν βαλῆ-
 εἶαν. ἔτω δὲ ὁ λακοδάμων
 Σατυρίων (τὸ δὲ φῆ ὁ γέλωτο,
 ποίος ἐκαλεῖτο) οὐσᾶς ἵπας
 κρητῆσιν τὸ πρᾶγμα ἐπερ-
 δισον λιῶ, φίλος φῆ ἀνὴρ,
 γέλωτο ποίῳ ἀνταρθῶν φῆ, καὶ
 πῶων, καὶ πῶων φῆ ἐν τῶ
 μέρι. οἱ παρόντες δὲ, οἱ
 τῶν ἰδῶν, οἱ δὲ γέλωρ, ἀχι-
 ἀπηγόρασε πῶων φῆ οἱ ἀλ-
 κιδάμας, ἀπὸ συγκροτῆ με-
 νον ἀνθρώπων καταγῶνι.
 οἱ δὲ.

aderant, partim pudore tan-
 gebantur, partim ridebant: donec iam ictus Alcidas, pua-
 gnam detrectaret, ac homuncione omnium plausu cōprobato

concusso, sonabat interim
 quiddam, linguam imitans
 Aegyptiorum. Postremo di-
 cteria quaedam iaculabatur
 in eos qui aderant. Ac reli-
 qui scommate tacti ride-
 bant: verum ubi in Alcida-
 mantem simile quiddam
 torssisset, caculum illum Me-
 litæum appellans, indignas
 tus ille (iamdudum autem
 præ se ferebat quod inuis-
 deret illi, dum probaretur,
 ac conviviarum oculos re-
 tineret). abiecto pallio, vi-
 secum luctaretur provocæ-
 uit. Quod ni faceret, hunc,
 inquit, baculum tibi impin-
 gam. Atque ita miser il-
 le Satyrion (nam id erat
 morioni nomen) congressus
 cum eo, pancratio decerta-
 tabat. Erat id spectaculi
 multo iucundissimum, quip-
 pe cum videret hominē phi-
 losophum cū morione com-
 positum, cum ferire, tum vi-
 cissim feriri. Proinde qui

δ' αὖτ' ἔλεως ἔρ πολὺς ἐξ ἐχθρῶν
 ἐπ' αὐτοῖς. ἰταῦθα Διονίῳ
 ἔπεισθη θρόνον ἰατρῶν, οὐ πολὺν
 κατόπιον ἔαζων. ἰδίθρα.
 Δύκα δ' ὡς ἔφασκε, φρενίτιδι
 ἰατροκότα θερπῶνων Πολυπ
 πριπύσα τὸν ἀνλητῶν, καὶ τι
 γλοῖον διηγῆσατο. ἔφη μὲν
 ἤρ' ἀσπιδῶν παρ' αὐτόν, ἐκ ἄ
 δ' αὖτ' ἐχθρῶν ἡδὴ τῶ παθῶν
 τὸ δ' ταχίως ἀνασάντα, ἐπι
 κλήσῃ τι πλὴν θύραμ, ἢ ξιφί
 διορ σπασάμενον, ἀναδόντα
 αὐτῶ τὸς ἀλλῶς, κελθεῖν αὐ
 τῶν. ἔτα, ἐπὶ μὲν δ' αὐτῶ, ἢ
 πῶς αὖτ' ἐχθρῶν ἐς ἡ
 πῆρας τὰς χεῖρας. ἐλθ' ἔρ ἔρ
 τοσῶτα κινδύων ἰπνοῦσαι
 τοῖον δ' ἐς ἀγῶνα ἤρ' προκας
 κίσαθαι αὐτόν ἐπὶ ἔρ
 πηγῶν ἀειμῶν καὶ πρῶ
 τον μὲν αὐτὸς ἀνῆσαι πονή
 ρως, μετὰ δ' παραδόντα τὸς
 αὐτῶς ἐκείνῳ, κίσαθαι παρ'
 αὐτοῦ τὸ σκῦτ', καὶ τὸ
 ξιφίδιον ἐπιπέψαι ταχί
 σα δ' ἔρ τῆς φωνητοῦ ἰσ τὸ

certamine superatus. Hæc
 igitur cum essent non me-
 diocri risu excepta: ibi tan-
 dem ingressus est Dionicius
 medicus, haud multò post
 peractam concertationem.
 Aiebat autem in mora fuisse
 Polypreontem tibici-
 nem, dum huc phrenesi cor-
 repium curandi gratia vi-
 feret. Ac planè quiddam vi-
 su dignum commemorabat.
 Dicebat enim, in aedes illius
 venisse sese, ignarum etiam,
 hominem iam eo morbo tea-
 nerit. At illum protinus sur-
 rexisset: foribusque ocellu-
 sis, ac nudato gladio, tibias
 ipsas sibi tradidisset, hique
 vti caneret iussisset. Dein-
 de ubi id non posset, illum
 percussisset scuticam subla-
 ta manu gestantem. Sese
 porò in tanto periculo ta-
 le quiddam fuisse commena-
 tum, nempe ad canendi cer-
 tamen prouocasse homi-
 nem: idque ea lege, ut victus præscriptum ceruicæ plaga-
 rum numerum acciperet. Ac sese priorem cecinisse, prauè
 atque imperitè: deinde traditis illi tibij, scuticam ab illo
 recepisse: gladium autem extemplo per fenestras in aream
 abiecit

ὑπαθρον τῆς αὐλῆς, καὶ τὸ ἀφ' αὐτοῦ ἀφαιρέσειν ἢ δὴ περὶ παλαιῶν αὐτῶν, ἐπικαλεῖσθαι τὸς γατριῶντας, ὃφ' ὅν ἀνασπασάντων τὸ θυεῖον, σωθῆναι αὐτόν. ἐδάκνυε δὲ καὶ σημάα τῶν πηγῶν, καὶ ἀμύχας τινὰς ἐπὶ τῷ πεσόντι, καὶ ὁ μὲν Διόνικος δὲ μᾶλλον ἀδοκιμάσας τὴν γαλοτοπιῶν ἐπὶ τῇ διηγήσει, πλῆσιον τοῦ Ἰσικίου παραβύσας ἑαυτὸν, ἐδάκνυε ὅσα λοιπὰ, ἐκ ἀνοῦ θεοῦ τινος ὑμῖν ἐπιπαρόν, ἀλλὰ καὶ πάντων χεῖσι μὲν τοῖς μετὰ ταῦτα γέγραμμένους παρὰ ἡδῶν γὰρ τις ἐς τὸ μίσον οἰκίτης, παρὰ Στοικοκλήους ἤκειν λέγων τὸ Στωικῶν γραμματιδίον τε ἔχων, λιγύσαι οἱ ἔφη τὸν Διοσκότου ἐν τῷ κοινῷ ἀναγνόντα, ἄς ἐπίκορον ἀπασιν, ὅπισθ' αὖθις ἀπακάλεισθαι. ἔφη δὲ ὅτι τὸ Λευσανίτης, περὶ τῶν πῶς τὸ λύχνον, ἀνεγίνωσκον. Φί. ἢ πῶς, ὅ Λυκίης, τῆς νόμφης ἐγκάμιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα

abiecisse. Dein cum minore iam discrimine cum illo luctaretur, exilio aduocasse vicinos. Eos reuulsiisse beluam, atque ita illorum opera seruatum sese. Ostendebat autem et plagarum vestigia quaedam nonnullaque in facie tuberaliuentia. Ergo cum Dionicus ob huiusmodi fabulam non minus placuisset, quam morio ipse: proxime Istium reclinans sese, de reliquijs cœnabat. Atque hic quidem haud absque numine quoddam nobis aduenerat, imò prorsum usu futurus ad ea quae postea contigerunt. Nam prodians in medium conuiuium puer quidam, qui se ab Etamocle Stoico venire diceret, epistolium quoddam adferens, aiebat ab hero sibi mandatum: ut eò palam omnibus audientibus perlecto, rursus domum sese reciperet. Hic igitur permittente Aristæneto, admotus ad lucernam legebas. PHI. Num orationem, Luciane, in sponse laudem compositam, aut carmen nuptiale, quod genus in aream

πολλα ποιῶσι; Λυ. ἀμείη,
 καὶ ἡμεῖς τοῦτο τι εἶημε μῦθ,
 ἀπ' ἐδ' ἔγγυς ἠὲ τῶν ἐν γῆ
 γραπτοῦ γάρ. Ἐτοιμοκλῆς φησὶ
 λόσοφος Ἀριστάντω. Οπῶς ἄ
 ἔχω πῆς δῆπνα, ὃ παρεγγυ
 θῆς με βί. Ὁ ἄπος μαρτυροῦ
 ἀρ γηροῖο, ὅς γι' ὀσμήρω
 ποδῶν ἐνεχσώματ, παρὰ
 πολὺ σὲ πηλοῦσφραρ. ὁ μωρὸς
 δὲ πόποτι φέρων ἔμωτορ ἐκ
 πίδακα, εἰδὼς τὸν ἐπί τῆς
 συμποσίης θορυβὸς καὶ παροι
 νίας, καὶ σὲ ὁ μὲν ἀκότως ἀ
 γανακτῶσά μοι δοκῶ, ὅς το
 σῶν λόγον ἐπ' ἔμῃ λιπαρῶς
 τιθεράπων μωρὸς, ἐκ ἡξίωσας
 ἐναειθμῶσα ἑαμὲν τῆς ἀμοι
 φλοῖς. ἀπὸ μόν. Ὁ ἐγὼ σοι
 ἀμοιρ. Ὁ, καὶ ταῦτα ἐρ γατό
 θωρ οἰκῶν, ἀντιμωα δὲ ἐπὶ σοι
 τὸ πῆλορ, ἔτος ἀχαιεῖσ φα
 νέντι. ἔμοι ἦ ἢ ἡ δὲ δαμουία
 ἐκ ἐρ ὕδρ ἀρ εἰς μοίρα, ἢ πα
 γῶδ, ἢ πλανῶντα, ἀ παρ ἀ
 νοῖς

permulta faciunt. LVC.
 Videlicet nos quoque tales
 quippiam existimabamus.
 Verum ne accedebat quide
 ad id, ut aiunt. Caterum in
 literis ita scriptum erat: B
 tæmocles philosophus Aris
 tæneto: Quam non moueat
 cōiuijs, omnis anteacta vi
 ta mea fuerit testis, qui quā
 dem quū quouidie mihi com
 plures ea causa molesti sint,
 te multo ditiores, tamē haud
 vngquam illi morem gessit;
 perpendens nimirum: quan
 tum sit in eiusmodi compo
 sitionibus tumultus, quantum
 licentia; petulantiæq; verūm
 aduersus unūm te mihi vi
 deor meo iure stomachatus,
 qui tantum temporis à me
 officiosissime cultus et ob
 seruatus, tamen indignum
 habueris, quem vel inter re
 liquos amicos tuos numera
 res, sed solum ex omnibus
 præterieris, idq; quum vi
 ginus essem. Proinde tua causa magis disferucior, qui quā
 dem te tam ingratum prabueris. Nam ipse felicitatem
 nequaquam in hoc statuo, si quis mihi impariat vel suena
 sylustrem, vel léporem, vel placentam: quæ mihi affatim
 contin

ginus essem. Proinde tua causa magis disferucior, qui quā
 dem te tam ingratum prabueris. Nam ipse felicitatem
 nequaquam in hoc statuo, si quis mihi impariat vel suena
 sylustrem, vel léporem, vel placentam: quæ mihi affatim
 contin

κοις ἀφθόνως ἀπλάυν, τὰ
 καθάκουτα εἰδοσίμ. ἐπὶ καὶ
 τήμερον παρὰ τῶ μαθητῶ
 Παμμύσα Δαπνύσσα πολυ.
 τιλίς, ὡς φασί, Δάπνον δι.
 νάμπος, ἐκ ἐπύσσα ἐκίλων.
 τι, σοὶ ὁ ἀνόητος ἐμμετὸν
 φυτάειον, σὺ δὲ ἡμᾶς παρα.
 λήπων, ἀπνευθώχης, ἀκότως.
 ἔπω ἦδ' Αὐάσαι δὲ κείνην τὸ
 βέλτιον, ὅτε τὴν καθάληνη.
 κὼ φαντασίαν ἔχεις. ἀλ.
 λὰ οἶδα ὅθνη μοι ταῦτα, πα.
 ρὰ τῶν θαυμαστῶν σου φι.
 λησοφῶν, Ζῆνοθέμιδος καὶ
 Λαβυρινθοῦ ἄν (ἀπέη δὲ καὶ ἡ
 Ἀφάσσα) συμποτισμῶ ἐνὶ ἀ.
 ποφράξι μοι τάχιςα δο.
 κῶ τὰ σόματᾶ. ἡ ἀπάτω τὶς αὐ.
 τῆ, τὶ δεῖ φιλοσοφία, ἡ τὰ πρῶ.
 τα τῶτα, τὶ δὲ φέρει σχέσις
 ἔξω, ἵνα μὴ τ' ἀπόρων ἔπω,
 τὶ λερατίναρ ἡ σωράτῳ, ἡ
 θείοντα λόγον. ἀτὰ σὺ μὲν
 ὄνω αὐτῶν. ἐγὼ δὲ, ὡς ἄν
 μόνον τὸ καθὼν ἀγαθὸν ἢ ἔ
 μω

contingunt apud alios, qui
 officia norunt: quandoqui
 dem etiam hodie, qui apud
 discipulum Pammenem coe
 nare mihi licuerit i oppiparā
 (vi vocant) coenam, non an
 nui tamen vehementer oba
 secreti, tibi scilicet demens
 ego memetipsum referuans.
 At tu nobis praeteritis, alios
 accipis conuiuio. Idē merita
 τὸ facis: neq; enim villo mo
 do potes quid sit rectius di
 gnoscere, nec apprehensi
 uam illam phantasiā ha
 bes. Caeterum haud sum ne
 scius vnde mihi ista sint pro
 fecta: nempe ab egregijs istis
 philosophis tuis, Zenothe
 mide ac Labyrintho: quibus
 equidem (absit inuidia di
 cto) vel vnico syllogismo
 mihi videor os protinus oba
 turare posse. Alioqui res
 spondeat istorum aliquis,
 quid sit philosophia, aut haec
 quae inter elementa tradun
 tur, quid habitio differat ab habituu: ut ne quid interim de
 perplexis illis rogationibus proponam, quid sit syllogis
 mus cornutus, quid acerualis, quid metens. Verum tu
 quidem istis fruaris licet. Nam ego qui solum in bonis ducam

μὴ ἔῃ, οἷσα ῥαδίας πῶ
 ἀτιμίαν. καὶ τοὶ ὅπως μὴ ἴς
 ἰκάνω ἔχης καταφύξην
 πῶ ἀπλοχίαν ὑστέρων, ἵπιπα
 θείδαι κίλων ἐν ποσῶθ βοσ
 ρύθῳ καὶ πράγματι, τίς σε
 τίμειρον πῶ σκρόρικα· καὶ
 ἔωθον ἐπὶ τῆς οἰκίας, καὶ ἐν
 τῶ ἀνακείῳ θύοντα ὑστέρων.
 ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρθεῖν ἀπ=
 ληδύγμα, ἃ δὲ δάπνυς ἐν κια
 ὀρρῖθῶτά σοι δλοκῶ, τὸ κα
 τὰ τὸν Οἰνέα ἰνόνκορον ὄφα
 ῥῶ καὶ πῶ Ἀρτιμυρ ἀνακα
 τῶσιν, ὅτι μόνω ἀντὶ τῶ πα
 ρέλαβον ἰκάνῳ ἐπὶ πῶ θυ
 σίαν, τὸς ἀλλοὺς θεοὺς ἐσιπῶν.
 φησὶ δὲ περὶ αὐτῶν Ομηρῳ
 ᾄδει πωσ·

Η λάθειτ' ἢ ἐν ἰνόγορῳ, ἀ
 ἔσατ' ἢ μέγα θυμῶ.

καὶ Εὐεπίδης·

Καλυδῶν μὴ ἦδὲ γαῖα πρ.
 λοιπὴς χθονός,

ἐν ἀντιπόρθμοις περὶ ἔ
 χουσα ἀλάμωνα.

Acrius est offensa tamen.

Item Euripides:

Calydon quidem hæc Pelopeth regio soli:
 Qua parte sæuim spectat aduersa fretum,
 Agros habens tum diuites, tum fertiles.

Rursum

quod sit honestum, facile tu
 lero contumeliam. Atqui ne
 possis possibac ad istam ex
 cusationem confugere, ut
 dicas te mei oblitum fuisse,
 nimirum in tanto rerum stre
 pitu, tamen occupationi
 bus: bis te hodie sum allo
 culus, primum mane domi
 tuæ: deinde rursus in Ca
 storis ac Pollucis templo re
 diuinam facientem. Ac his
 quidem de rebus hæc re
 sponderim. Quod si tibi vi
 deor cæna gratia succense
 re, quid Oeneo acciderit cog
 itato. Videbis nimirum
 ipsam etiam Dianam indi
 gnantem, quod ille se solam
 non adhiberit ad sacrifi
 cium, cum reliquos deos om
 neis acciperet cõiunio. Nam
 hac de re sic alicubi meminit
 Homerus:

Seu quia non norat, seu
 non succurreat illi,

καὶ Σοφοκλῆς·

Συδὸς μέγιστον κῆρ' ἐπ'

Οἴκῳ γύαις

Αὐτῆς Λητῶσ' αἰῶς, ἐκ γῆθ' α

λ' ὁ θεία.

Ταῦτά σοι δὲ π' ὡπὼν ὀλίγα
 παρεθέμεν ὅπως μάθῃ, οἷον
 ἄνθρωπα παραλιπῶν, Δίφίλου
 ἱπῆς, καὶ τὸν ἕδν αὐτῷ παρα-
 δέδωκας, ἀκότως ἡδὺς γάρ
 ὄντ' ὡ μαρανίῳ, καὶ πῶς χέ-
 ριν αὐτῷ σὺνδραμ' ἄς δ' μὴ αἰ-
 σχθῶν ἴω μὲν ἡ γὰρ τὰ βίαυ-
 τὰ καὶ ἄν τι περὶ δὴκα, ὁσπερ
 οὐ, ἂ βέλαις, ἠὰρ Ζωπύρου
 τῷ παλαιῶν γὰρ μάθεις ἄν ἂ-
 λυθῆς ὄν' ἀπ' ἂ καὶ τὰ ἀπείρου
 ἐν γάμοις, οὐδ' ἴσθ' ἀπείρου
 ἀπείρου, καὶ μάλα ἰφ' οὕτως
 αἰσθῶς ἀτίαις. καὶ γὰρ ἂ
 Δίφίλ' ἂ ζῆ, ὁ δὲ ἡδὺ
 μαθητὰς μὲ ἀποπάσας ἀπ'
 ἔγωγ' φιλοσοφίας αὐτῆς ἐ-
 νκα σιφνήσομαι. πῶς τίτα.
 ζα δ' τῷ οἰκίτῃ τότῳ, ἢν δι-
 δῆς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ
 σὺνδ' ἡ ἐλάφου, ἢ σιφναμῶν, ὁ

Rursum Sophocles:

Immanis apri triste mon-

strum in Oenei

Immisit agros gnata Lao-

tonæ dea,

Docta eminus missis feri-
 re spiculis.

Hæc tibi è plurimis pauca
 citavi, ut intelligeres cu-
 iusmodi praterito viro, Di-
 philum ad cœnam adhibeas,
 cui & ipsi filium commise-
 ris tuum. Idquæ rectè. Est
 enim iucundus adolescens
 ti, & ita cum eo vivit, ut
 placeat, atque obsequa-
 tur: atque ad eò nimhi tur-
 pe dictu fuerat, addidissim
 & aliud quiddam: quod
 quidem tu, si libebit, è Zo-
 pyro eius pedagogo ve-
 rum esse cognosces. Ves-
 tium non convenit obtur-
 bare in nuptijs, neque acu-
 sare quenquam: præsertim
 crimimibus vsque ad eò fœ-
 dis ac pudendis. Tame si

*** 5

depor.

ὡς ἔμοι ἄπομιση, καὶ ἀντι
 τῷ δάπνυ ἀπολογία γένοιτο,
 μὴ λαβῆν, μὴ καὶ δόξωμιν ἐπι
 τῷτο σκοπομῆσα. Τῶτων, ὃ
 ἔταρε, ἀναγινωσκομῆσθρ,
 μεταξὺ ἰδῶς τί μοι πικρῶς
 χῆτο ὄν' αἰδῶς: καὶ τῷ δὲ τὸ
 τῷ λόγῳ, χανῆρ μοι πλὴν γλῶ
 κῆχόμην, ὁρῶν τὸς παρόντας
 γληφύσας ἐφ' ἑαύτω, καὶ μά
 λιστα, ὅσοι ἠδ' ἑσάρτηρ ἑτοι
 μολία, ποτιῶν ἄνθρωπον,
 καὶ σιμῶν ἐν δολύσῃ, ἰδῶν
 μάλιστ' ὅρ οἱ ὄν' ἄσφαθοι
 αὐτῶς, ἰξαπαλωμῆσας ὡσώ
 γωνι, καὶ τῇ τῷ πῶσῳ ἐντά
 σα. ὃ γῆρ Αἰσιάντ' ἰδῶ
 κα μοι ὄν' ἀμειλίχῳ παυδῆρ
 αὐτόν, ἀκ' ἔποτ' ἄν ἰληπί
 σασ ληφύσῃτα ἰπινεύσας, ἰδῶ
 ἄν ἑμπαρσῆρ ἑαυτόν
 λωίτω τινί, ὡς τὴν ἰδῶ πλὴν ἄρ
 χλῶ παρῶσαι ἡξίου. ἰπῆ
 δ' ἔρ ἑαύσασῶ ποτι ὀ οἰκί
 της ἀναγινώσκων, τὸ μὲν
 συμπόσιον ἄπαρ ἄς τὸς ἀμ
 φὶ τὸν Ζεῦνα καὶ Δίφιλον
 ἀπῆσ

utq; ad eiusmodi res se morigerum præberet: eoque ne trinitan
 dum quidem esse putasse. Ergo posteaquam puer iam legere
 desisset, vniuersum cōuiuium in Diphiliū ac Zenonē torque
 bant

deportandam, ut isthoc præ
 cto te mihi de cœna purga
 res, ne reciperet, ne ad hoc
 ipsum à nobis missus fuisse
 videatur. Hæc, amice, quum
 legerentur, sudor interim
 utiq; mihi manabat præ pu
 dore, simulq; iam illud quod
 vulgò dici solium est, ¹ οσ
 πιαβαν, ut terra mihi debita
 sceret, quum viderem eos qui
 præsentes aderant, ad sin
 gulas epistolæ partes inter
 se videntes: potissimum au
 tem hos qui nouerant Eicæ
 moclem, virum canum, tan
 tumq; seueritatis præ se fe
 rentem. Admirabantur igitur
 quod eiusmodi vir esset
 hæcenus fugisse sese, barba
 videlicet ac vultus austerita
 te deceptos. Caterùm Ari
 stænetus mihi quidem haud
 videbatur hominem cōtem
 plu negligentiaue præte
 ruisse, verum quòd desperas
 set, si fuisset inuitatus onquã
 adduci posse ut annueret,

ἀπέδρατι, διδοικότες καὶ
 ἔχουσας, καὶ τῶ ἀπειράτων
 πεσόντων ἰπαυθιούσας τὰ
 ἔκ τῶ Ἐτοιμοκλέους καταγο-
 ρηθέντα. ὁ Αἰσαύριος δὲ
 ἐτίτραυτο, καὶ θορόβος με-
 σὸς αὐτῷ, ἐκείνου δὲ ὅμως πρὸς
 νερῆϊδος, καὶ ἰσθῆτος ἔ-
 δεικνύσθαι τὸ γυγόνος, ἰσο-
 μεθῶν ἄμα, καὶ τὸν οἰκί-
 τῳ ἀπίπτειν ἄνθρωπον ὅτι ἐ-
 πιμελέσται τέτων. μὲν δὲ δι-
 γορῆ, καὶ ὁ Ζεῦν ἠνέξαντες
 ἀφανῶς, τὸ πωδαιγορῆ νό-
 σαι δὲ ἀπακίθηται, ὡς ἑ-
 κούσας δὲ πατρός ὁ Κλεό-
 θυμῷ δὲ, καὶ πάλαι τινὸς ἀ-
 πορμῶς διόμῳ (ἔδρατο
 ἢ τυμπακίαι ὅτι Σταί-
 κους, καὶ διερρήγνυτο, ἐκ ἑ-
 λων ἀρχὴν ἰλλογορ) τότε δὲ
 τὸ ἐνδοσιμὸν παρασχέσης ἢ
 ἐπισολῆς, ὡσαῦτα, ἔφη, ἔξερ-
 γάσαι ὁ λαὸς Χρυσίππῳ,
 καὶ Ζεῦν ὁ θαυμασὸς, καὶ
 Κλεάνθης, ἔφη μάτια δὲ ἑλῶα,
 ἢ ἰρωτίσης μόνον ἢ σχήμα
 τα φηλοσόφων, τὰ δὲ ἄλλα,
 inquit, facit egregius ille Chrysippus, & Zenonille mirabilis,
 neq non Cleantes, verbum misera, neq quicquam praeter ro-
 gatiunculas, & umbras duntaxat philosophorum: caterum
 Etymo.

bant oculos, quèd hi iam
 metu trepidi sederet, ac pal-
 lidi, ipsaq; rultus inconstan-
 tia ac perplexitate crimen
 agnoscentes ab Etamocle
 intentum. Porro Aristaneas
 eus quanquam esset sanè per-
 turbatus, vehementerq; con-
 sternatus animo, tamen nos
 iubebat bibere, conans ni-
 mirum id quod euenerat,
 commodè vertere, subris-
 dens interim: ac puerum res-
 dire iussit, respondens ea si-
 bi cura fore. Paulò autem
 post surgens, & Zeno clan-
 culum sese abduxit è conui-
 uio, submonitus à pedagogo,
 ut discederet, innuente,
 idq; tanquàm patris iussu.
 Ibi verò Cleodemus, qui iam du-
 dum occasionem quaeritabat
 (nam gestiebat omnino cum
 Stoicis cōflictari, verum di-
 rumpebatur quòd non repe-
 rirer causam ad id satis idiō-
 neā) tum igitur ansam praē-
 bente epistola: Huiusmodi

Ετοιμοκλῆς οἱ πᾶσι. καὶ αἱ
 ἱστοικαὶ, ὁρᾷτε ὅπως προδου-
 τικαί. καὶ τὸ τελευτῶν, Οἰ-
 ονίς ἢ, Αἰεσαίνῃ, Εὐμο-
 κλῆς δὲ, Ἀρτεμίδε, Ἡράκλειος,
 ἕψυμα πάντα, καὶ ἕρῃ πρὸς
 ποῦτα. ἢ Δί, ἄπρ' ὁ Βρωμῶν
 ἕψικατακείμην. ἢ κηκόσ
 ἦ, οἶμαι, αὐτὰ ἱστοκῶδα
 Αἰεσαίνε' οἱς τὸ δῆπνον, ὡς
 τε ἐν ἄκαρον ὤτο μινυῖ.
 ὅσα τῷ Καλυδωνίς ἀμὰ πρὸς
 Βετίας, ὦ Αἰεσαίνε, πῆμι
 ὡς τάχις τῶν ἀπαρχῶν, μὴ
 καὶ φθᾶσι ὁ προδύτης ἰπὸ
 λιμῷ, ὡσπερ ὁ Μιλίανθ' ἄ-
 νομαρανθείς. καὶ τοι οὐδὲν
 ἀν' ἀνάθοι δανόν' ἀδιάφο-
 ρα ἦ' ὁ Χρυσίππ' ὅ τὰ τοι-
 αῦτα ἠγάθ' ἔειπεν. Χρυσίππου
 ἦ' μινυθὸς ὑλῆς (ἕψῃ ὁ
 Ζεῦ ὀθειμῖς, ἰπυέρῃς ἰαν-
 τὸν, καὶ φθιζάμην' ὅσα μὲν
 μίχθῃ) ἢ ἄφ' ἑνὸς ἀνδρὸς,
 ἐκ ἑνὸς φησοσοφουῖ',
 Εὐμοκλῆς ἦ γόγ' ὅ μινυθῆ-
 τε τὸν Κλεάνθω ἢ Ζεῦ ὄνα,
 σοφῆς

Etæmocles sunt pleriq̄ om-
 nes. Videtis quàm & ipsæ
 epistolæ graues sint ac se-
 niles. Postremò Aristæne-
 tus hic Oeneus est, Etæmo-
 cles Diana. Dij boni, quàm
 bene auspicata omnia quâq̄
 congrua celebrandæ festi-
 uitati. Ita per Iouem, inquit
 Hermon, supra hunc ac-
 cumbens: inaudierat autem,
 ut opinor, aprum quendam
 Aristæneto paratum, ut in
 conuiuio proponeretur, eoque
 putabat non intempestiuè
 factam mentionem apri il-
 lius Calydonij: at per Lares
 Aristænete, fac quamprimū
 sacri partem mittas, ne se-
 nex interim ille fame pe-
 reat, tanquam Meleager ta-
 befactus. Tamen nihil
 queat acerbum accidere,
 quandoquidem Chrysippus
 hæc indifferentia censet es-
 se. Itane vos Chrysippum
 nominatis? inquit Zeno
 themis, erigens sese, maxi-
 maq̄ voce intonans: An ex

uno homine, qui non legitime philosophiam exerceat,
 nempe præstigiatore isto Etæmocle, Cleanthem ac Zenonem
 meli-

σοφὸς ἀνδρας; οἱ τινας δὲ καὶ
 οὐτὸν ὑμῖς, ἔρεται ταῦτα; οὐ
 οὐ μὲν τῶν Διοσκύρων ἡδύ,
 ἢ Ερμων, τὸς πολέμους πρ-
 αικάρκας, χυσοὺς ὄντας, καὶ
 δόσας δίκην, παραδοθῆς
 τῷ δημίῳ οὐ δὲ τῶν Σωσρά-
 το ζωαῖνα τῷ μαθητῷ ἰμοί-
 χων, ἢ Κλιόδημ, καὶ λατὰς
 ληφθῆς τὰ ἄσχητα ἔπαθον. ὁ
 σιωπῆσι δὲ δρ, τοιαῦτα σιω-
 πισάμβροι ἀδοτοῖς; ἀπ' ὁ μα-
 σσοπὸς ἐγὼ τῆς ἰμαυτοῦ γυ-
 ναικὸς, ἢ δ' ὅς ὁ Κλιόδημ, ὁ
 ἄσχητο οὐ. ὁ δὲ τῶν ξηρὸς μαθη-
 τῷ λαβῶν τὰ φόδιον παρα-
 καταβήκας, ἔπειτα ἄμοσα
 λατὰ τῆς πολιᾶδ' ὁ μὴ ἀλη-
 φείκει, ὁ δ' ἐπὶ τέλει αἰρεσι δραχ-
 μῶς ἀναίετο, ὁ δὲ ἄρχω τοὺς
 μαθητὰς, ἢ μὴ λατὰ λαυρὸν
 ἀπελάσῃ τοὺς μισθὸς. ἀπ' ἰκῆ-
 νο, ἔφη ὁ Ζωόθιμις, ἐν ἄρ
 ἔξαρτ' ἰγύοιο, μὴ ἐχὶ φάρ-
 μακον ἀπελάσθαι Κρίτωνι
 ἐπὶ τὰ πατέρα, καὶ ἅμα ἔτυχε
 τῶν ὄντων, καὶ ὁπόσοι ἔτι λοιπὸν
 ἴω

metimini, viros sapientes?
 At qui tandem estis ipsi vos,
 qui hæc dicitis? annon tu
 Hermon Castoris & Pollu-
 cis casariam, quam habes
 bant auream, circumtondis
 sti? Cuius quidem facti pœ-
 nam dabis, carnisfici tradita
 tus. Tu porro Cleodeme,
 nōnne Softrati discipuli tui
 vxorem supràsti? Nōnne in
 adulterio eo deprehensus,
 nefandissima passus es? An
 non igitur silebitis, cū hu-
 iusmodi dedecorum vobis
 suis conscij? Atqui non
 sum meæ ipsius vxoris les-
 no, Cleodemus inquit, quem-
 admodum tu: neque disci-
 puli diuersantis apud me
 viaticum sustuli, quod is dea
 posuerat, eoque facto rapuis-
 se me per Palladem deierans
 abnegauit: neque quaternis
 drachmis scenero, neque di-
 scipulo obitorio collo in
 vincula duco nisi in tem-
 pore mercedem persolue-
 rint. Verūm illud, inquit Zeno: hemis, haudquaquam pos-
 sis inficias ire, te Critoni venenum, quo patrem necaret,
 ministrasse. Atque interea forte bibebat: quicquid auem
 erat

ἐν τῇ λύλικι, περιήμιον οὐκ
 ἄλλο, κατεσέβλασεν αὐτοῖν
 ἐπιλάσαντες καὶ ὄζον ἔχοντος
 νόστος, ὃν ἀνάστει ὄζον. ὃ μὲν
 ἐν Ἑρμῶν ἱερῶν ἐκ τῆς
 φαλῆς τὸν ἄκρωτον, πένοντο
 κῆρ, καὶ τὸς παρόντας ἐμαρτυ-
 ρεῖτο, οἷα ἐπιπύθη. ὃ Κληδόνης
 μὲν δὲ (ὃν μὲν ἄχι λύλικα)
 ἐπισφαφῆς πρὸς ἅλλοις τε τὸν
 Ζηνόδοτον, καὶ τῆς ἀεικλιᾶς τὸ
 πῶλον ἡνάδοτον, ἔμνη-
 σεν καὶ τὴν κατὰ λόγον καὶ
 ἀεικλιᾶς ἄν τὸν χέρον-
 τα, ἢ μὴ Βευσάνης ἐπισχι-
 τῶν χερα. καὶ ἱερῶν ἔχοντος
 νόστον, ἐστὶ τὸ μίσην αὐτοῖν
 κατεκλήθη, ὡς ἔχοντος, ἡν
 ἔχοντος ἰσχυρισμῶν αὐτῶν ἀπὸ
 ἄλλοις. ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα
 ἐγένετο, ποικίλα, ὃ Φίλων,
 ἐξ ὃ κατ' ἐμῶν τὸν ἐγγύον,
 τὸ πρόχαρον ἐκῆν, ὡς ἔχοντος
 ὄζον ἢ τὸν ἄρα ἐπιστάθη τὰ
 μαθήματα, ἢ μὴ τις ἄρα ἢ
 βίον ἐνδύμην πρὸς τὸ βί-
 οτον. ἐκάντος γὰρ πρὸς ὄν-
 τας

erat in calice reliquum (erat
 autem ferme semiplenus) in
 duos illos profundebat. Por-
 ro conspersus est pariter
 Ion, idque præmij tulit, quòd
 illi vicinus accumberet, a-
 lioqui eo malo nõ indignus.
 Hermon igitur demisso ver-
 tice merum è capite abster-
 gebat, eos interim qui præ-
 sentes erant, autstans, quòd
 id genus contumelijs esset
 affectus. Cleodemus autem
 cum non haberet calicem;
 inuadens primùm conspu-
 bat Zenothemin: deinde læ-
 na comprehensum à barba;
 plagam in tempus erat illi-
 surus: ac senem fortasse nec
 casset, ni Aristanetus dex-
 tram sublatam retinisset.
 Is mox transcensò Zenothe-
 mide, inter utrunque mediis
 affedit, ut eo velui muro di-
 rempti, pacem inter ipsos a-
 gerent. Hæc igitur dum ge-
 rebantur, Philon, equidè ca-
 ria meo cū animo voluebam.

Primùm istud statim occurrebat, nullum esse operæ precium,
 si quis disciplinas perdiscat, nisi simul et vitæ rationes ad id
 quod est optimū, accommodet atque componat; cum videri illos

τας ἐν τοῖς λόγοις ἰσῶρων γα-
 λωτα ἐπὶ τῶν πραγμάτων ὁ-
 φησκάνοντας. ἴπτα δὲ ἄ-
 σην μι, μὴ ἄρα τὸ ἐπὶ τὸν πο-
 λῶν ἀγόμενον ἀλυθές ἢ, καὶ
 τὸ περὶ αὐτῶν ἀπάγχ τῶν
 ὀρθῶν λογισμῶν τὸς ἐς μόια
 τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἰκάνοις
 φροντίδας σωχῆς ἀφορῶν-
 τας, τοσούτων γὰρ φιλοσόφων
 παρόντων, ὃ δὲ κατ' ἐτυχίαν ἐ-
 ναλίνα ἕξω ἑμαρτύματος λῶ
 ἰδῆν, ἀπ' οἱ ἢ ἐποισιν αἰσχρά,
 οἱ δὲ ἰσῶρον αἰσχίω. ὃ δὲ ἢ εἰς
 τὸ οἶνον ἐπι ἀναφίρειν ἄ-
 ρηρ τὰ γινόμενα, λογισμῶν.
 ὅτι οἱ αὖ Ἐρομοκλῆς ἄσι] ὅ
 ἐτι ἢ ἀποτὸς ἐγγράφῃ. ἀνίε
 ἔραπτο δ' ἔν τὸ ἔργημα, καὶ
 οἱ μὲν ἰδιώται λοσμίας ὡάνν
 ἐπὶ μῶροι, ὅτι παροινῆσαν, ὅτι
 ἀσχημονῆσαν ἐφάινοντο. ἀπ'
 ἐγίλων μόνον, καὶ κατεγίνω-
 σκον αὐτ' οἰμῆα, ὅς γε ἰδού
 μασον, οἰδῶροι τινες εἶν' ἀπ'
 τῶν σχημάτων. οἱ σοφοὶ δὲ
 ἴσιν.

ses idiotas illos summa cū modestia conuiuū agitantes, neque
 vīno petulantes, neq; inde corē sese gerētes: at ridebāt duntaxāt
 ὅ iam damnabant eos opinor, quos dudū suspexerant, ex
 habitu iudicantes eos alicuius esse precij. Conirà sapientes
 illi,

qui verbis alios antecelle-
 rent, quān factis ipsis sese ri-
 diculos exhiberent. Deinde
 ὅ illud veniebat in mēte
 rem, ne forte verum esset
 quod vulgò pleriq; dicebāt
 rent, videlicet eruditionem à
 recta ratione bonisq; insti-
 tuis abducere istos, qui so-
 los libros spectarent, quib; ὅ
 solitudine cura; quam il-
 li afferrent, perpetuò tene-
 rentur: quādoquidem quū
 ibi tam multi præsentes es-
 sent philosophi, ne casu quī-
 dem ullū erat cerere à pec-
 cando immunem: verūm ali; ὅ
 faciebāt turpia, ali; dicebant
 turpiora. Neq; enim iam po-
 teram corū quæ fiebant cul-
 pam vīno auctori imputare,
 mecū reputans cuiusmodi es-
 senti quæ Epicurus neque
 cibo neque potu etiamdum
 gustato scripserat. Ita rerum
 vices praposierat atq; inuē-
 se videbantur, siquidē vidis-

ἡδονῶν, καὶ ἡδονορῶντο, καὶ
 ὑπερπίνοντο, καὶ ὑπερβί-
 βον, καὶ εἰς χάρας ἤσαν. ὁ
 θαυμάσιος ἦ Alcidas, καὶ
 ἰνέριεν ὡς μέσθον, καὶ ἀδύμ-
 νος τὰς γυναικας καὶ μοι-
 λῶνας, ὡς ἄν ἀεὶ αἰσά τις ἀνά-
 σσειν, ὁμοίωτάτα εἶν τὰ ἐν
 συμποσίῳ, οἷς περὶ τῆς Eridos
 οἱ ποιητῶν λήγουσι. ὁ δὲ ἡλ-
 θῆεν ἀντὶ τῆς Πηλῆως τὸν
 γάμον, εἰς τὸ μῦθον εἰς τὸ
 σάιδανον, ἀφ' οὗ τῶτον
 πόνημον ἐπ' Ἰλιά γυνῶνδ.
 καὶ ὁ Eτοιμοκλῆς τοίνυν ἰδὼς
 κα μοι. τὴν ἰστορίαν ἰμβα-
 λῶν εἰς τὸ μέσθον, ὡς περὶ τὴν
 μῦθον, ὁ μὲν τῆς Ἰλιάδος
 ἡ καὶ ἐξήρασαοδαι, οὗ δὲ ἐξ
 παύσαντο οἱ ἀμφὶ τὸν Ζηῶ-
 θιμῶν καὶ Κλειόδημον φησὶν
 κύντων, ἐπὶ μὲν αὐτῶν ὁ
 Aισάωντος ἐξήρα, ἀπὸ
 νῦν μὲν ἐφ' ὁ Κλειόδημος
 ἰκανὸν, εἰ ἐκζηθῆναι ἀμα-
 θῆς ὄντων, αἰετορ δὲ ἀμωδ-
 μοι ἡμᾶς, ὅρ τινα καὶ γὰρ
 τῆς Zenothemis ac Cleodemus: quanquam mes-
 dius inter utrūq̄ intercesserat Aristanetus. Age, inquit Cleo-
 demus, impræsentiarum quidem sat est si literas nescire con-
 uincamini: sed crastino die vos viciscar quibus conueniet
 modis

illi, & in libidinem fereban-
 tur, & conuiuijs certabant,
 & supra modum sese potu
 cibiq̄ explebant: postremò
 vociferabantur, & ad mas
 nus usq̄ conferendas ropie-
 bantur.^m Caterùm ac mirā-
 dus ille Alcidas, etiam
 meibat sub oculis omnium,
 nihil reueritus scæminas. Ac
 mihi quidem, si quis hæc quæ
 in eo conuiuij gerebantur,
 rectissime voluisset confer-
 re, simillima videbantur ijs
 quæ de Eride dea poetæ fas-
 bulantur: nempe hanc, quòd
 non esset ad Pelei nuptias
 aduocata, malum in mes-
 dium conuiuium abiesset,
 ex quo tam ingens apud
 Troiam bellum fuerit ortū.
 Iudem Etæmocles mihi vi-
 sus est epistola illa quasi mas-
 lo quopiam in medium pro-
 iecta, non minùs malorum,
 quàm Ilias habebat, excitas-
 se. Neque enim finem cōten-
 tionis faciebat Zenothemis ac
 Cleodemus: quanquam mes-
 dius inter utrūq̄ intercesserat
 Aristanetus. Age, inquit Cleo-
 demus, impræsentiarum quidem
 sat est si literas nescire con-
 uincamini: sed crastino die vos
 viciscar quibus conueniet
 modis

ἄποκειν αἰμοί, ὃ Ζη-
 νόθιμι, ἢ οὐ, ἢ ὁ λεοσμίατα ὅς
 Δίφιλῳ, ἢ αἰθ' ὃ, τι ἀδ' ἰάφο-
 ρορ εἰν λίγον ἴσῳ τ' ἡμάτων
 τῶν λιτῶν, ὅθ' ἄν' ἢ τ' τοῖς
 ἀπύλων σκοπᾶτε, ὡς πλεῖν
 λιτῶν, καὶ ὅθ' τοῦτο ἀμφὶ
 τὸς πλοῦσις ἀν' ἔχτε, καὶ λα-
 νήσῃ, καὶ τοκογλύφῃ, καὶ
 ἐπὶ μὲν πᾶσι δόξτε. πᾶσι
 αὐτῶν ἰδούλι μισοῦντων, καὶ
 τῶν Ἐπικυρέων κατηγοροῦν-
 τῶν, αὐτοὶ τὰ ἀσχητὰ ἰδούλι
 ἔνκα ποιεῖτε καὶ πάσχετε, ἀ-
 γανακτοῦντων εἴ τις μὴ λαλε-
 σαι ἐπὶ δᾶπνον. εἰ δ' ἢ καὶ
 ἐλάτε, τὸσαῦτα μὲν ἰδούλι
 φουδῶτε τὸσαῦτα δὲ τοῖς οἰ-
 κίταις ἐπιδιδούσῳ, καὶ ἅμα
 λίγων τῶν ὀθούλι πεισιπᾶν
 ἐπιχέρε, λιὸ ὁ πᾶσι ἔχτε τ' Ζη-
 νόθιμι δ' ἴσῳ, μὲν δὲ δᾶπν πᾶν-
 τοδ' ἀπὸν λιτῶν. καὶ ἔμνη, ἢ
 λῶσαι αὐτῶν μὲν, ἀπὸ ἴ-
 πην αὐτὰς τὸ ἴσαρ, ἀν'
 ὁ πᾶσι οὐκ ἀνῆκε, καρτερῶς
 ἐντὸς ἰδούλι, καὶ ὁ Ἐρωον,
 ἰδύε,

planēque futurum erat, ut apertum illud ac solutum me-
 dium in solum abijecret, nisi quia puer non omittebat ē ma-
 nibus, grauiter aduersus trahentem retinens. Hic Hermon

modis. Responde mihi Zeno-
 themi, vel tu, vel elegantissi-
 mus iste Diphilus: quatandē
 gratia pecunie possessionem
 inter indifferētia ponendam
 esse censeis, eum ex omnibus
 nil aliud spectetis, quān de
 ipsi quamplurimum pecunie
 possideatis, atque ob id cau-
 se semper apud diuites here-
 tis, sceneratis, atque vsuris in-
 cumbitis, neq̄ non mercede
 docetis? Rursum cur volus-
 ptatem detestemini, atq̄ hac
 de causa Epicureos in ius vo-
 cetis: cum ipsi voluptatis gra-
 tia turpissima tum facitis,
 tum patimini: indignē fe-
 rentes si quis vos non vocā-
 rit ad cenam. rursum si vo-
 cemini, non sat est tantum
 vorare vt cibo turgeatis, nisi
 et famulis tantum done-
 tis. Atque hæc cum diceret,
 pariter et lintum reuelles
 re conatus est, quod Zeno-
 themidis puer tenebat, omni
 carniū genere refertum:

ἄνευ, ἔφη, ὃ Κλειόδημος, ἀπά-
 τωσαν οὐτιν' ἔνικα ἰδούης
 καταγοράειν, αὐτοὶ ἠδ' ἰδοῦσα
 ἑπὶ τοῦ ἀπὸς ἀξιοῦν τῶν. ἔνι,
 ἀπὸ αὐτοῦ, ἠδ' ὅς ὁ Στενόθε-
 μος, ἔπε, ὃ Κλειόδημος, ἡσθ'
 ὅ, τι οὐκ ἀδιάφορον ἢ τὸν
 πλοῦτον, ἔμφω, ἀπὸ αὐτοῦ.
 καὶ ἐπὶ πολὺ τὸ τοιοῦτον βῆ,
 ἀχι δὴ ὁ ἴων πεκύφας ἐς τὸ
 ἔμφω, πᾶσα, ἔ-
 φη, ἐν ὃ γὰρ, ἢ δοκᾷ, πό-
 ζων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τ'
 παρέσθαι ἐορτῆς καταθύσω
 εἰς τὸ μέσον. ὑμεῖς δ' ἐπι-
 θέκως ἱεῖτε, ἢ ἀκούσθη, ὡς-
 περ ἀμέλησεν παρὰ τὸ ἡμῖν τε-
 ρο Πλάτωνι ἐν λόγοις ἡπλᾶς
 ση ἀφ' ἑαυτοῦ ἰσχυρῶς. πάντ' ἔ-
 πησαν οἱ παρόντων, καὶ μά-
 λιστα οἱ ἀμφὶ τὸν Αἰσακύντ' ὄν-
 τε καὶ Εὐκλειδον, ἀπαμάξα-
 σθαι τῆς ἀηδίας ἕτω γοῦν ἡ-
 πίσαντων. ἢ μετῆλθε τὸ Αἰ-
 σακύντ' ἐπὶ τὸν αὐτὸ τὸ-
 πορ, ἀρῶν γ' ἡγεῖσθαι ἰσχυ-
 ρας, καὶ ἅμα ἑσπικόμενοι ἡ-
 μῖν τὸ ἐντιλὸς ὀνομαζόμενον
 Δαπνὸν

rem in locum sese recepit, iam partem esse pacem ratus.
 Jamque nobis inferebatur ea conuiuij pars, absolutam cenam

Buge, Cleodeme, responsa
 deane, qua gratia damment
 voluptatem, cum ipsi supra
 ceteros omnes studeant volu-
 ptati. Quin magis, inquit
 Zenothemis, tu Cleodeme,
 respondeto, quamobrem dia-
 uitias inter indifferentia nu-
 meres. Imò tu potiùs. Atque
 hunc ad modum diutius est
 altercatum, donec Ion capi-
 te tandem in apertum pro-
 lato: Desistite, inquit. Ego, si
 libet, sermonum argumenta
 proponam in medium, con-
 iuiio nuptijsq; digna. Vos
 porò citra contentionem
 vicissim et dicite, et auscul-
 tate: quemadmodum et a-
 pud Platonem nostrum al-
 ternis dicendi vicibus res
 vniuersarum agitur. Id di-
 ctum probabant cum omnes
 qui aderant, tum in primis
 Aristænetus atque Eueritus,
 nimirum in spem erecti fo-
 re ut eo pacto ab odiosis il-
 lis contentionibus discedi
 posset. Et Aristænetus prid-
 iam partem esse pacem ratus.
 vocant,

Ἀπὸν μίαν ὄρνις ἐκάσθ, καὶ
 θρίας δύο, καὶ λαγῶα, καὶ ἰ-
 χθὺς ἐκ ταγλιῶου, καὶ ὄσθα-
 μοῦιδόν, καὶ ὄσα ἰντραγαῖν,
 καὶ ἰχθῦ ἀπφίριθῶ ταῦτά,
 πεῦκεῖθ δὲ οὐχ ἔν ἐκάσθ σι-
 γάκιον, ἀλλ' Ἀσειαίνεθ πρῶ
 καὶ εὐκείθ ἐπὶ μίδς τραπέ-
 ζης κοινόν, καὶ τὰ παρ' αὐ-
 τῶ ἑκάστου ἰχθῦ λάβειν.
 Ζηνοθιμιθ δὲ τῶ Στωϊκῶ,
 καὶ Ἐρμῶνιτῶ Ἐπικουρῶθ, ὁ-
 μοίς κοινόν καὶ τέτοις ἔ-
 τα ἔξει Κληθῦμθ καὶ Ἴωνι,
 μίθ' ἔς τῶν μίθθ καὶ ἰμοῖθ,
 τῶ Διφίλθ δὲ τὰ ἀμφῶν ὁ
 γὰρ Ζηῶν ἀπειγλύθα. καὶ
 μίμνησὸ μοι τούτων, ὦ Φί-
 λων, διότι δὴ δὲ καὶ ἐν αὐτῶ
 ἰχθῶσιμον ἐς τὸν λόγον. Φιλ.
 μὲν δὲ σμαί. Λυκ. ὁ τοῦ-
 νω Ἴων πρῶτ' ἔν ἄρχομα,
 ἔφθ, ἂ Ἰουκῆ καὶ μικρὸν ἐπι-
 ἔφθ, ἰχθῦ ἰχθῶσι, ἔφθ, τῶ
 τῶν ἀνθρώπων παρόντων παρὶ
 ἰχθῶν τι καὶ ἀσωμάτων ἂ-
 πῶν,

Primus igitur exordiat, inquit, si quidem videtur. Deim-
 de ubi paulisper intersiluisse: Conueniebat, inquit, fortas-
 sis, ut apud eiusmodi viros de ideis, atque in corporeis sub-

vocant, singula singulis a-
 ues, carnes aprugna, pula
 palporina, piscis Tageni-
 cus, placenta: breuiter, il-
 la, quae unque liberum est,
 seu velis in aluum condere,
 seu domum asportare malis.
 Apponebatur igitur non sua
 cuique quadrula, verum An-
 ristaneto atque Eucrito ean-
 dem in parte mensae una am-
 bobus communis, ita ut de
 sua virique parte quae se spe-
 ctaret, esset edendum, aut
 tollendum. Deinde altera
 Zenothemidi Stoico et Her-
 moni Epicureo, et his item
 inter ipsos communis. Deim-
 cept Cleodemo atque Ion-
 Post hos sponso ac mihi.
 Porro Diphilo duorum pars
 apposita, propterea quod
 Zeno iam discesserat. Haec
 facito, Philon, uti memo-
 ria teneas. nam paulo post
 ad intellectum narrationis
 erunt vsui. PHIL. Memia
 nero sané. LVC. Tum Ion:

Aaaa & stanizs

πᾶν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας,
 ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγασί μοι,
 ὅποσοι μὴ κατὰ ταυτὰ φιλο-
 σοφοῦσι, περὶ γάμων ἔγω γὰρ
 ἀκότα. τὸ μὲν οὖν ἄεισεργῶ,
 μὴ δέσθαι γάμων, ἀπὸ πα-
 θομήφους Πλάτωνι καὶ Σω-
 κράτη, παῖδας ἄν' ἴκοντο
 γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀπειροδαι-
 ἄν περὶ ἀρετῶν. εἰ δὲ δὲ καὶ
 ζωακίον γάμων κατὰ τὰ
 Πλάτωνι δοκοῦντα, κοινὰς
 εἶναι ἰκέων τὰς ζωακίους,
 ὡς ἔξω ἴκοντο εἰμυ. γίγνεται
 πὶ τούτοις ἰγνίτο, ὡς οὐκ ἔν
 κοινῶν γάμοις. Διονυσό-
 δωρ^ϑ δὲ, εἰ πάντων, ἔφη, βαρ-
 βαρικὰ ἡμῖν ἄδων; ποῦ γὰρ
 ἄν ἐνείκομεν τὸν ἴκον ἐπὶ
 τῆς, καὶ παρὰ τίνι; ἢ οὐ γὰρ
 φθίγγη ἰάθαρμα; ἔφη. οἱ μὲν
 καὶ ὁ Διονυσόδωρ^ϑ ἄντις
 λοιδορεῖτο τὰ ἀκότα, ἀπὸ ὅ
 γραμματικὸς ἴστω^ϑ ὁ βίβλ-
 τισ^ϑ, παύσασθε, ἔφη. ἔγω
 φῶ

stantis, deq; animi immo-
 talitate sermo haberetur: ve-
 rum ne mihi contradicant
 ij, qui diuersam philosophiæ
 sectam sequuntur, de nuptijs
 dicam ea quæ congruunt.
 Atq; illud quidem optimum
 fuerat futurum, si nuptijs o-
 pus non haberemus sed Pla-
 tonis ac Socratis dogma se-
 cuti, à saminarum commer-
 cio nos penitus abdicare-
 mus. Etenim qui ita fecis-
 sent, ij demum ad absolutam
 illam virtutem pertingere
 potuissent. Quòd si viris om-
 ninò ducendæ sint uxores,
 vt eas iuxta Platonicam sens-
 tentiam inter se communes
 habeant, videlicet quò zea-
 lotypia vacemus. Hæc quum
 essent risu excepta, vt quæ
 nimis intempestiuè diceren-
 tur, tum Dionysodorus: Non
 tu desines, inquit, barbarica
 ista nobis occinere? Nam v-

bi zelotypiam istam repe-
 rias, aut apud quem? At tu etiam hiscere audes, inquit,
 sterquilinum? Ad hæc Dionysodorus, opinor, iam erat
 conuicia quæ conueniebat, regesturus, verum Gramma-
 ticus isticus vir optimus ille: Desinite, inquit, ego vo-
 bis

ἄρ' ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀνα-
 γνήσομαι, καὶ ἀρξάμενος ἀνε-
 γιγνώσκω. καὶ ἔρ ταῦτα, ἄγε,
 μίμημα, τὰ ἐπιγῆα·

Ἡ οἷη πότ' ἄρ' ἦγε Αἰεσα-
 νίτη ἐν μεγάροισι,

Δία Κλειανθίς, ἀνασσ' ἱ-
 πέριτ' ἰνδ' οὐκίως,

Πρῆχουσα πασάων ἀλ-
 λάων παρθενικάων,

Κρέσσωντ' Κυθέρης, ἠδ'
 αὐτῆς σιλήως,

Νυμφίε καὶ σὺ δὲ χάριε,
 καρτερῶν κρᾶτισι φίλων,

Κρέσσων Νηρηῶ, καὶ Θέ-
 τιδ' ὅσ' αἰδώς.

Ἀμμοῦ δ' αὐθ' ὑμῖν ζῶ-
 τον θαλαμῖον ὕμνον

Ξιπὸν ἰσ' ἀμφοτέροισι
 ποταμῆσι ἀεσάμεθα.

γίλατ' οὐδ' ἐπὶ τότοισι, ὡς τὸ
 ἄκός, ἡνομήσθ', ἀρξέσθαι ἢ.

διητὰ παραχάμενα ἔδρα. καὶ
 ἀνέλοντο οἱ ἀμφὶ τὸν Αἰε-

σαίνετον καὶ Εὐκείλον τὰ πρὸ
 αὐτῶν ἐκάτερον, ἡ ἀγὰ τὰ μᾶ,

καὶ ὁ Χαρίας, ὅσα ἐκείνη ἐ-
 πατο, καὶ ἰωνομοίως, καὶ ὁ

Κλειόδητ' ὁ δ' Δίωλ' ἠξίσι
 καὶ τὰ ὧ Ζεύωνι ἠδ' ἀπίοντι

Κλεodemus. Porro Diphilus etiam Zenonis digressi partem

bis epithalamion recitabo.
 simulq; cepit legere. erant
 autem Elegiaci versus hi, si
 satis memini:

Nuper Aristaneti in æ-
 dibus unica summa

Nutrita est studio dius
 Cleanthis hera,

Virginibus cunctis reli-
 quis prastantior una,

Vel potior Phœbe, vel
 potior Venere:

Salve & tu iuuenū valim
 disime sponse valentum,

Nereo prior, ac fortior
 Aeaicida.

At rursum vobis hoc car-
 men sæpius olim

Commune ambobus cō-
 iugiale canam.

Hæc, ita ut est consentaneū,
 risus est consecutus. Reliquū

erat, ut cibi tolleretur. Iam-
 que tollebant Aristanetus

atque Eucritus ex his quæ
 sibi fuerant proposita, suam

utque partem. Tum ego
 quæ mihi & Chareas item

quæ sibi erant proposita.
 Eundem ad modum Ion &

etiam Zenonis digressi partem
 Aaaa 3 tollere

παρατιθέμενα φέρεσθαι, καὶ ἔ-
 λγει μόνω παρατιθέωσι οἱ
 αὐτὰ, καὶ πῶς τοῖς θεακόνους
 ἑμάχου. καὶ ἀντίσπον, τῆς
 ἕρριθ^ο ἀντιπαλημμένοι, ὡς
 ποιεῖ τὸ Παρόκλις νεκρὸν ἀν-
 θέλωντον. καὶ τέλ^ο ἐνικύθη,
 καὶ ἀφῆκε, πολλὰ γέλωτα παρ-
 ρασχῶν τοῖς συμπότοις, καὶ
 μάστιγα, ἐπὶ ἀγανάκτησιν τὰ
 ἔδωκε, ὡς ἄρ τὰ μέγιστα ἰδὲν
 μὲν^ο. οἱ δὲ ἀμφὶ τὸν Ἑρμῶ-
 να καὶ Ζηνοθέμιν ἅμα κατα-
 κτανθῶν, ὡς παρ ἕρριθ^ο, ὁ μὲν ἕρρι-
 θῶν, ὁ Ζηνοθέμης δὲ ἄρ ἑρρι-
 θῶν, παρ ἕρριθ^ο δὲ αὐτοῖς τὰ μὲν
 ἔδωκε πάντα ἴσα καὶ ἀνέλοντο
 ἀρλικῶς· ἢ ἀόρως ἢ πῶς τοῦ
 Ἑρμῶν^ο ὠμιλικῆρα, ὅπως,
 φημί, τυχόν, ἴδα δὲ καὶ τῶν
 πᾶσι ἀναισθηθῶν, πᾶσι ἑαυτῶν ἑ-
 κάτερον, ἐν τούτῳ βίβω ὁ Ζη-
 νοθέμης, καὶ μοι, ὁ Φίλων,
 πᾶσι πρόσχε^ο τὸν ἕρριθ^ο, ὁ μὲν γὰρ
 ἑρριθ^ο ἢ δὲ τῶν ἑρριθῶν τῶν
 παρ ἕρριθ^ο. ὁ δὲ Ζηνοθέ-
 μης, φημί, πᾶσι παρ αὐτὸν ἀ-
 φῶς,

laturus erat, ibi Zenothemis (sed tu mihi nunc quammaximè
 fac animum aduertat: iam enim ad ipsum negotij caput per-
 uenimus) Zenothemis, inquam, omissa ea quæ sese spectabat,

eam

tollere parabat. affirmantē
 vni sibi ea fuisse proposita:
 atque hac de causa cum mi-
 nistris dimicabat, ac vicis-
 sim inter sese trahebant, ma-
 nibus utrinque in auem in-
 iectis, non aliter quàm Pa-
 trocli cadaver hinc atque il-
 linc attrahere conantes. Po-
 stremod vicit ille, atque absc-
 iulit, plurimum interim vi-
 sum præbens conuiujs: ma-
 xime cum eam ob rem postea
 grauiter stomacharetur, pe-
 rinde quasi atroci affectu
 iniuria. Iam verò Zenothe-
 mis atque Hermon, qui pas-
 riter, ut dictum est, accuma-
 bebant, alter superius, pu-
 ta Zenothemis, alter infra,
 hunc, reliqua quidem, quo-
 niam equalia fuerant appo-
 sita, circa pugnam sustule-
 rant: ceterum quis quæ ia-
 cebat ad Hermonis partem,
 erat altera paulò pinguior,
 idcirco ita casu euenerat, opi-
 nor. Iamque suam uterque sub-

ρας, τὴν πὲρ Ἑρμωνος ἀνά-
 κτω, πιστότερον, ὡς ἐφ' ἔλεγχον.
 ἰδὲ αὐτοῦ πλάττω, καὶ ἐν ἑα
 πλοικουλήθην βοῦν τὸ ἐπι τού-
 τοις, καὶ συμπεσόντων ἰσομορ-
 κήλους ταῖς ἔρρισι, αὐταῖς
 εἰς τὰ πρόσωπα. καὶ τ' ὡς ἰσ-
 μορ κταλόμενοι, ἐπικαλῶν-
 τὸ βοῦν ἑν, ὃ μὲν ἔκ Κλειόδημον,
 ὃ Ἑρμων, ὃ δὲ Ζηνοθέμις Ἀλ-
 κιδάμαντα καὶ Δίφιλον, καὶ
 σκυπιδόν, οἱ μὲν ὡς τῶτον, οἱ
 δὲ ὡς ἐκῆνον, πάλιν μόνου τοῦ
 Ἴωνος ἐκῆνον δὲ μέσον ἑσ-
 τὸν ἐφ' ὄλασιν, οἱ δὲ ἐμάχον-
 το συμπλακόντων. καὶ ὃ μὲν
 Ζηνοθέμις, σκύφον ἀράμι-
 νος ἐπὶ τῆς τραπέζης, καὶ με-
 νον πὲρ τοῦ Ἀεισανέτου, ῥι-
 πτὴ ἐπὶ τὸν Ἑρμωνα, Κακεί-
 νου μὲν ἑμαρτε, παρ' δὲ οἱ
 τράπτ' ἄλλη. Διὰ δὲ τοῦ
 θυμίου τὸ κρανίον ἐς ἄνω,
 κηρῶ μάλα, καὶ βαθύ τρα-
 ματι. βοὴ οὐδ' ἀπὸ τῶν γυ-
 ναικῶν ἰχθύνω, καὶ λατρίδου.
 Ἐν τὸ μιστάχιον ἀπο-
 λῶ, καὶ μάλα ἡ μήτηρ τοῦ
 μαρα.

Itaque mulierum coorta vociferatio, quæ medium in præ-
 lium insiliebant: cum primis autem adolescentuli mater, cum

eam quæ ante Hermonē ias-
 cebat, tollere est aggressus: quæ quidē (ut iam diximus)
 erat pinguiuscula. At ille cō-
 trā nitens retinebat, haud si-
 nens ut eā in se potiores fer-
 ret. Inter hæc clamore coor-
 to, utriq; in alterū irruentes,
 ipsis auib; facies mutuo cæ-
 debant, ac barbis inuicē pres-
 hensis auxilio aduocabant,
 hic quidem Cleodemum, pu-
 ta Hermon: ille verò, nempe
 Zenothemis, Alcidamantem
 ac Diphilum. Ac cæteri quis-
 quē ad partes accesserunt, par-
 tim huius, partim illius, præ-
 ter unū Ionem, qui sese neu-
 trum atque ancipitem serua-
 bat. Cæterum illi inuicem
 conferti pugnant, ac Ze-
 nothemis quidem scyphum è
 mensa sublatum, eum qui co-
 ram Aristaneto stabat, abie-
 cit in Hermonem,

Atq; hunc haud tetigit,
 aliò sed flexus aberrat:

verum sponsi caput difficuit
 alto grauisimòque vulnere.

μαρακίς, ἐπὶ τὸ αἷμα ἔειδ', καὶ
 ἢ νύμφη δὲ ἀντιπίδουσι, φοβη-
 θῆσα ὡρὶ αὐτῆ. ἐν τοσούτῳ δὲ
 ὁ Αλκιδάμας ἤϊσαν, ὡς Ζη-
 νοθέμιδι συμμαχῶν, καὶ παρ-
 τάξας τῆ Βακλινείᾳ, τῷ Κλεο-
 δήμῳ μὲν τὸ κρανίον, ὡς Ερ-
 μων ὁ δὲ πλὴν σιαγόνα ἐπέ-
 κριψεν, καὶ τῶν οἰκτιῶν ἰνίσις
 βουθῶν αὐτοῖς ἐπαρῶντας
 ἠατέσρωσεν· ὃ μὲν ἀπετρο-
 ποντο ἐκείνοι, ἀπὸ δὲ μὲν Κλεο-
 δήμος, ὁρθῶν ὡς δακτύλῳ τὸν
 ὀφθαλμὸν τῷ Ζηνοθέμιδι ὁ
 ἐξέστυπεν, καὶ πλὴν ῥίνα περὶ τοῦ
 ἀπέτραχεν, ὃ δὲ Ερμων τὸν
 Δίφιλον, ἐπιξυμμαχίαν ἤ-
 κοντα τῷ Ζηνοθέμιδι ὁ, ἀφ᾽ ἧ-
 κεν ἐπὶ λιφαλλῶ ἀπὸ τῷ λινο-
 τῆρ ὁ. ἐπ᾽ ὅθῳ δὲ καὶ Ἰστίῳ ὁ
 ὁ γραμματικὸς, ἐβλήθη αὐ-
 τοῦ ἐπιχαρῶν, λάξ, οἶμα,
 αἰς τοῦ ὀφθόντας, ἄπο τῷ Κλεο-
 δήμῳ, Δίφιλον ἔβαν οἰκτιρῶ-
 τῶ. ἐκαὶ οὐδ' ἄλλο ὁ ἠα-
 τὰ ἦ αὐτῷ Ομηρον, Αἴμ' ἰ-
 μείων. πολλὴν τῶ χαλκῆς γῆ, καὶ δα-
 κρύων μέγα ἰὺ πᾶντα. καὶ αἰ-
 ῶν γυναικῶν ἐπὶ πόνον, ὡς Χαι-
 ρεῖα

na undique erant omnia : dum ὁ mulieres eiularent Chæ-
 ree

iam sanguinem eius aspexisset: præterea ὁ sponsa metu
 territa prosiliit. Inter hæc
 Alcidas strenuum virum
 præstulit, cum Zenothemidi
 ferret opem. ὁ illi suo bac-
 uariam, Hermonis verò ma-
 xillam cōminuit: adhæc ἔφα-
 mulis aliquot opitulari puid-
 tes vulneravit: quāquā illi ni-
 hil his rebus terrii cesserūt:
 verum Cleodemus intentato
 digito Zenothemidi oculum
 effodit: tum ad motus narem
 mordicū auulsit. Porro Her-
 mon Diphilum Zenothemidi
 suppetias ferre conatū, ἔσπῳ-
 da in terram præcipientem de-
 dit. Sauciatus est ὁ Istieus
 grammaticus, dum interuen-
 tu suo studet eos dirimere:
 calice videlicet in dentes il-
 lius illiso, idē a Cleodemo,
 eum hunc Diphilum esse cre-
 didisset, non Istieū. Iacebat
 igitur miser ille iuxta suum
 ipsius Homerum, sanguinem
 ab ore vomens. Præterea tu-
 multus atq; lacrymarū plea-

ρία περιχρῆσα, οἱ δ' ἄπο
 καίπαυον. μίγισον δ' ἰωῶ.
 πάντων λακῶν ὁ Αλκιδά-
 μας, ἐπὶ ἅπασι τὸ καθ' ἑαυ-
 τὸν ἰτρέψατο, πᾶσαν τὸν
 πρῶτον, καὶ ποιοῖ ἄρ, ἐν
 ἰδί, ἱππισον, ἢ μὴ κατ' ἄξι τῶ
 βακχεῖαν. ἐγὼ δ' παρὰ τὸν
 τῶρον ὀρθὸς ἐφίσε, ἑάρων
 ἱκασα, οὐκ ἀναμινυὲς ἱμασ
 τὸν, ἐπὶ τῷ ἱσιῶς διδαχθῆς
 ὅς ἐστιν ἱπποφαλὲς ἡσάλων
 τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας οὐκ ἢ
 Κρηταῦρες εἶδον ἄρ, πρῆ-
 λας ἀνατριπομένης, ἢ ἄμα
 ἱκκχυμένη, καὶ σκύφους ρι-
 πσιμύνης. τέλος δὲ ὁ Αλκιδά-
 μας ἀνατρέψας τὸ λυχνίον,
 σκότ' ὄμια ἱποίσει, καὶ τὰ
 πρᾶγμα, ὡς τὸ ἄκός, μακρῶ
 χαλιπᾶτιρον ἰγγύητο. καὶ
 ἦ ὁ ῥαδίως ἀπέρρισα φω-
 τὸς ἄκου, ἀπὸ ποτὰ ἱπρά-
 ρθη καὶ ἀνὰ ἑρ τὸ σκότ' καὶ
 ἐπὶ παρῶ τις λυχνον ποτὲ
 κομίζων, κατιλέφθη Αλκι-
 δάμας μῦ, τῶ ἀνλιτέδα
 ἀπρυμῶν, καὶ πρὸς βίαν
 σως.

tenebris. Post ubi accederet nescio, quis, lucernā tandem appor-
 tans, Alcidas quidē repertus est tibičina veste sustollēs, viq̄

reā spēse circūfusa, dumq̄
 alij has student compefcere.
 Porro maxima malorum om-
 nium pars erat Alcidas
 mas, posteaquam semel ad
 suū redisset ingenium, series
 quicunq̄ forte in ipsum in-
 cidisset. Neque verò pauci in
 eo praelio cecidissent, scito,
 ni baculum is fregisset. Ego
 porro iuxta parietem erectus
 assistens, spectabam omnia,
 neque me ei negotio admi-
 scebam, nimirum Istiei iam
 doctus exemplo, quā esset
 periculosum eiusmodi con-
 flictus velle dirimere. Lapi-
 thas itaque Centauroiq̄ vi-
 disse, everti mensas, effundi
 sanguinem, projici scyphos.
 Demum Alcidas submer-
 sa lucerna magnas induxit
 tenebras. Jamq̄ res, ut est
 coniectu facile, atrocior e-
 tiam multò esse cepit, præ-
 sertim cūm haud esset pro-
 cliue luminis copiā alicunde
 recuperare: sed multa inter
 rim ac saeva patrata sunt in

αὐτῶν ἐχθρῶν αὐτῆς σπονδίας
 [αὐτῶν Διονυσόδωρος δὲ, ἀπό
 τι γιλοῖον ἐφαράθην ποιῶν.
 κῶς σὺν φῶς ἦ ἐξέπῳρ ἐν τῷ
 κῶλῳ, ἐξήρασαν ἄνδρος αὐτῆς, ἔτ'
 ἀπολογόμενος, ἰὼνα ἐφ' ἄν.
 λόμῳ ἐν τῇ ταράχῃ, Δῶνα
 αὐτῶς, ὥπως μὴ ἀπόλοιτο· ἢ ὁ
 ἰὼν κηδεμονικῶς ἔλαχε τὸτο
 ποιητικῶν ἐπὶ τῶνδε σικλῶ.
 θητὸ συμπόσιον, τὴν δὲ ἴσασθαι
 ἐκ τ' ἀκρόατον αὐθις ἔς γέλωτος
 τα, ἐπὶ τῷ Ἀλκιδάματι· ἢ ὡς
 Διονυσὸς ἀλάφῳ καὶ ἰωνί· οἱ τὶ
 τραυματικὰ φοράδων ἐξεκο-
 μίλουτο, πονήρας ἐχόντων, καὶ
 μάστιγα ὁ προσηύτης Ζηνοθέ-
 μης ἀποφύρατος· τῆ μὲν τῆς ἑ-
 ρῆος, τῆ δὲ τῷ ὀφθαλμοῦ ἰσασθαι
 ἀκροατικῶς, βῶν ἀπόκρυφα
 ἐπὶ ἀληθῶν ὄντων, ὡς τὶ ἢ Ἐρ-
 μῶνα, καὶ πρὸς ἐκ κακοῖς ὄντων
 (δύο ἦν ὁ δόνητας ἐξέκκοπτο)
 ἀντιμαρτύρησαι λίγουντα,
 μεμνήσομέναι, ὡς Ζηνοθέμι,
 ὡς ἐκ ἀδιόφορον ἢ γὰρ τὸν πό-
 νον· ἢ ὁ νυμφίος ἦ, ἀκροαμῆς
 ὡς τὸ τραῦμα ἢ Διονίαν, ἀπὸ
 γέλωτος ἔς τὴν οἰκίαν, ταυτίαν
 κατὰ γημμῆος τὴν κεφαλῆν,
 ἀ Διονίαν κωρυτῶν, ἐκ τῆς
 ἐκ τῆς κεφαλῆς ἐκ τῆς κεφαλῆς,

cum illa congredi pugnantem,
 Dionysodorus autem in alia
 quodā ridiculo facinore de-
 prehensus est. Nam ut surre-
 xerat, scyphus è sinu illius ex-
 lapsus in solū decidit: postea
 excusans aiebat Ionem in tu-
 multu calicem sublatum sibi
 tradidisse, ne periret. Id ita
 factū, Ion admodū sollicitē
 quasi patronū agens assue-
 rabat. His rebus dimissū est
 eō iuuu, à lachrymis denuo
 in ridiculū exitū conuersum,
 idē Alcidadamitis, Dionyso-
 dori, atq; Ionis gratia. Por-
 rō qui erāt sauci, sublatis fac-
 cinæ ritu forās deportaban-
 tur miseris affecti modis, ma-
 ximē senex ille Zenothemis,
 pariter tū oculo tū nare mus-
 tilatus, enecari se præcrucia-
 tu clamitans: adeo ut Her-
 mon, quanquā ne ipse quidē
 expertus malorū (nā huic dua-
 dentes fuerāt excusis) palam
 attestaretur: Memineris, in-
 quiens, ὁ Zenothemis, ne post
 hac dolorē in medijs habedū
 ducas. At sponsus iā vulnere
 eisdem

ἴπιδὸν ἰὺν ὁ ἀνατιθέας, ἰφ' ὃ
 πῶ νύμφῳ ἀπάξην ἕμνη-
 κος, πικρὸς ἄθλιος τὸς γάμους
 ἰορτάσας. καὶ τῶν ἄκωρ δὲ ὁ
 Διόνικ' ἐπιμύλετο διὰ τὰ
 διωατὰ, καὶ καθυδύσουτο
 ἀπύρον, ἰμοιῶντο οἱ πομποὶ
 ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μὲν τοῖ Αλλι-
 δάμας αὐτῶ ἕμνην. ἄλλ' ἐξ
 ἀκνήθησαν ἰκβαλῶν τὰ ἄν-
 θρα, ἐπὶ ἅπαξ καταβαλῶν ἐ-
 αὐτ' ἰπὶ τ' κλίνης, πηλαγίος ἐξ
 καθυδύ. Τὸ γό σοι τέλος, ἄκα-
 ρὶ Φίλων, ἐγγύθι τῶ συμπα-
 σίς, ἢ ἄμενον τὸ τραγικὸν ἐν
 κῆρῳ ἀπῆρ' ἰδὲ Ποικίλ' μορφῶν
 τ' Ἰσλαμονίωρ. ποικίλ' ἄει-
 κλιος ἰρῶνισσι θεοῖ' καὶ τὰ Ἰο-
 κηδύτ' ἐκ ἐπιπέδῳ ἀπέσδ' ὅς
 κητα γὰρ ὡς ἀλλυθὸς ἀπέθι κὴ
 ταῦτα. ἐκῆρό τε μὲ μᾶθικα
 ἕλθ', ὡς ἐκ ἄσφαλῆς, ἀπ' ἄγυ-
 μονά ὄν' αὖ σὺν ἰσὶ ἄδ' αὖ
 τοῖσιν τοῖσι φίλο-
 σόφοις.

Rursum qua cerid speraris,

Ea frustratò non contingunt.

Si quidem ὅ ἡεε planè præter expectationem atq; inopinatè
 exierunt. Præterea ὅ illud iam didici, non esse tutum,
 cui non sit opus, cum eiusmodi philosophis
 agitare conuiuium.

eidem impositus vehiculo,
 quo sponsam fuerat abdu-
 xurus. Atque ita miser ille
 nuptias acerbas celebrarat.
 Deinde ὅ alijs item Dioni-
 cus pro sua virili remedium
 adhibuerat. Postremò post-
 quàm iam dormierant, aspor-
 tati sunt plerique medijs in
 vijs vomentes. Cæterùm Al-
 cidamas inibi remanebat.
 Neq; enim valebāt hominem
 extrudere, posteaquam semel
 sese in spondā abiecerat, atq;
 ibi transfuersus accubuisse.
 Hic erat, ὁ bone Philon, eius
 exitus coniuuij, de quo rectif-
 simè illud dici possit, quod
 in fine Tragediarum non
 nunquam accinitur:

Sunt fortuna varij casus.

Plurima qua haud spe-
raveris vnquam,

Ea conficiunt numina di-
uùm.

389

GILBERTI COGNATI
ANNOTATIONES.

a NOVAM quandam.] Exordium ab admiratione *et* rei novitate. **b** Proinde nunquam.] *Petitio.* **c** Extraq; teli.] *Hoc est, in tuto, citraq; periculum.* **d** A' mero.] *Excusatio.* **e** Odi memorem.] *Innuis poetia, non oportere meminisse eorum quæ in conuiujs vel sunt vel dicuntur. Ex institutione autem Lycurgi, qui natiu maximus erat, stabat ad ostium, & ad publica conuiuia ingredientibus ostendebat fores, dicens: Per has nullus egreditur sermo: admonens, nihil effugiendum si quid liberius dictum esset in conuiuio. Horatius hoc quoque inter iucundi conuiujs commoditates commemorat:*

— ne fidos inter amicos

Sit, qui dicta foras eliminet.

Huc pertinet ille Græcorum Senarius:

Τὸν δὲ γυμνασίου ὄρεον ἄς οἶον γράφω:

Inscribo vino, si quæ iurat fœmina:

Innuens, irrita esse solere, quæcunque in comotationibus effusuntur. Huc ascribendum, maiores Baccho simul & ferulam & obliuionem consecrâsse: nimirum hoc innuentes, non oportere meminisse quid in conuiuio peccatum sit, aut cerè leuem admodum ac puerilem reprehensionem sufficere. Nam ferula pueros sædi solito, vel Iuuenalis indicat:

Et nos ergo manum ferulæ subduximus—.

f Verùm Agamemnoniæ.] *AM' ἐν ἀγγελίῃ, id est,*

At non Atridæ sic est Agamemnoni visum.

Carmen est ex Iliados Homericæ libro primo sumptum: quod ceti proverbialiter usurpatur, cum quis tyrannico more, sequitur non quod dicitur æquitas, sed quod animo collubitum sit. g Aristænetus.] *μελωποιός. h* Melitæum.] *Melitæus castellus dicitur is qui habetur in delicjs, ac lautius in ocio alitur ad voluptatem, non ad usum. i* Opiparam.] *Olim canam summo apparatu & omnigenis lauticijs assatim instructam, opiparam vocabant. k* Syllogismus cornutus.] *Dialecticè cornutum appellant Syllogismum, dilemma, velut inexpugnabilem. l* Optabam vt terra.] *παροψία, sumpta ex hoc hemistichio*

hémiffichio Homericæ Iliad. 4. τὸν πολυκαρὸς ἀρεῖα χθών, id est, Tellus ipsa mihi tunc ampla debiscat. in Cæterum admirandus.] Hoc fortasse turpe & inuerecundum, petulans & obscenum tunc etiam, scitis & hodie: quia in loco publico & in conspectu aliorum aut præsentium, aut præterentium fiet.

ἙΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑ

DIALOGI MÆ-

ΛΟΓΟΙ.

reticij.

Iacobo Micyllo interprete.

ARGUMENTVM.

VT in superioribus dialogis, breuioribus quidem illis, Lucianus cum superiorum tum inferiorum res irridet, sumpta, ut videtur, occasione partim ex Homero, & ceteris epicis, partim ex Trægœdiarum quoq; scriptoribus: ita in hisce meretricum colloquijs, mulierum quoque vitia, amores, variamque lasciuam persequitur, idque accepta eius rei occasione atque materia ex Menandro, & eius gratis comœdis. Eadem enim & illic argumenta tractata esse, ex Latinorum, Terentij ac Plauti conuersionibus coniecturam facere licet. Quod si autem in re non vsque ad eò graui aut periculosa etiam diuinare licet, videtur Lucianus exercitandi quoque gratia huiusmodi lusitasse, quippe qui ijs quibus aliquando rhetoricam tum alibi, tum in Gallia quoque professus est, huiusmodi quasi exempla quædam proposita voluerit. Ita enim accuratè hic vbique Atticam elegantiam ac proprietatem custodiuit, ut prorsus ad imitationem hæc composuisse videatur. Neque verò hoc loco crimini nobis verterit quispiam, quasi meretricia hæc, & infanda etiam nonnulla, Latina facta iuentuti legenda proponamus. Nam præterquam quòd suscepto operi seruiendum fuit, etiam illud defendere nos debet, quòd ex sapientioribus quoq; dixisse quidam fertur: Mala cognoscenda esse, non ut faciamus, sed ut facilius cuitemus.

Γ Λ Γ.